

บทนำ

ฝูงชนคลาคล่ำ เสียงดังอีกทีในย่านค้าขายในเขตตัวเมืองพัทยา
ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวอันดับหนึ่งของชลบุรี เต็มไปด้วยข้าวของมากมาย
ทั้งของกินของใช้ที่พ่อค้าแม่ค้าต่างคัดสรรนำมาเสนอขาย

เสียงหวีดร้องด้วยความเจ็บปวดถึงความสนใจของสายตานับสิบคู่
ที่กำลังเดินเลาะซื้อสินค้าไปที่หญิงสาวท้องแก่อายุราวยี่สิบปลายๆ หน้าตา
มีเค้าของความสวย แม้ในเวลานี้รูปร่างของเธอจะเปลี่ยนแปลงไปมาก
ซึ่งเป็นปกติของหญิงตั้งครรภ์ เจ้าของเสียงร่ำร้องนั้นอยู่ในชุดคลุมท้องสีฟ้า
แขนตึกตาลายจุดสีขาว หูดกายนึ่งกองอยู่บนพื้นถนนอย่างไม่มีใครสายตา
ใครที่เดินผ่านไปมา เพราะไม่อาจทนความเจ็บปวดได้

เหงื่อเม็ดเล็กๆ แอ้งกันผุดพรายขึ้นตามร่างกายและใบหน้าของ
หงส์ที่กรีดร้องอย่างเจ็บปวด มือซ้ายกุมท้องเอาไว้ ขณะที่มือขวาปล่อย
ถุงมะม่วงดิบและน้ำปลาหวานให้ร่วงตกพื้น

หญิงสาวเจ็บท้องอีก มดลูกเริ่มบีบรัดตัวถี่ขึ้นเรื่อยๆ ทารกในครรภ์
คงใกล้จะออกมาดูโลกแล้ว หงส์คิดเช่นนั้นเพราะนี่ก็เกินกำหนดคลอด
สามสิบแปดสัปดาห์ไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว รู้สึกได้ว่าสิ่งมีชีวิตกำลังดิ้นและ
โง่งงตัวถีบไปทั่วบริเวณหน้าท้องของเธอ และรู้สึกปวดท้องเหมือนปวด
ประจำเดือน แต่ปวดหนักกว่าหลายสิบเท่า อีกทั้งมีความรู้สึกอยากจะเข้า
ห้องน้ำ อยากจะถ่ายหนัก ซึ่งอาการแบบนี้บ่งชี้ว่าบ้านวัยห้าสิบหกของผับ

ที่เธอทำงานอยู่เคยบอกว่าเป็นอาการของคนใกล้คลอด ถ้าเกิดอาการแบบนี้ให้รีบไปพบแพทย์

น้ำใสอุ่นๆ ไหลออกมาราวกับน้ำก๊อก ไหลย่อยมาถึงโคนขา จนกระทั่งชุดคลุมท้องเปียกชุ่ม เป็นสัญญาณให้รู้ว่าน้ำเริ่มเดินแล้ว

“เฮ้ย! น้ำเดินแล้วนี่หว่า”

หงส์มองหาดัวช่วยรอบตัว เสียงคนแข็งแะ ผู้คนมากมายแห่เข้ามามุงดูเธอ แต่ยังไม่มีการเข้ามาช่วยเหลือ ได้ยินเพียงเสียงตะโกนโหวกเหวกว่าให้เรียกรถพยาบาล

“โอ้ย!!! ปวดท้อง ช่วยด้วย ช่วยฉันทีเถอะ ฉันปวดเหลือเกิน ใครก็ได้ช่วยฉันที” เสียงโอดครวญดังขึ้น

ร่างระหงของหญิงสาวขายบริการย่านพัทยาสองคนในชุดเช็กกันสีแดงเพลิงเข้ารูป ฝ่าลึกถึงโคนขาอ่อน เผยให้เห็นขาเรียวของคนที่ทั้งคู่ซึ่งกำลังเดินดูสินค้า พลันได้ยินเสียงจึงหันไปมองกลุ่มไทยมุง

“เขามุงอะไรกันวะนั่งหมวย ไปดูสิ” สาวผมสีน้ำตาลตัดเป็นลอนพวยยาวถึงกลางหลังชือดาวพุดขึ้น และจับจ้องไปที่กลุ่มไทยมุงที่มีทั้งคนไทยและชาวต่างชาติหัวดำหัวทองนับสิบ

“เฮ้ย! นั่งหมวย นั้นมันนั่งหงส์นี่หว่า มันไปนั่งจุ่มปุ๊กอยู่กลางถนนทำไมของมัน ไปดูมันหน่อยสิวะ”

“เออ จริงด้วยวะนั่งดาว นั้นนั่งหงส์จริงๆ เสียด้วย ไปดูกันเถอะ” สองสาววิ่งทั้งๆ ที่สวมรองเท้าส้นสูงที่มีความสูงถึงสี่นิ้วครึ่งได้อย่างคล่องแคล่ว และแหวกมานไทยมุงเข้าไปพุงหญิงสาวท้องแก่

“นั่งหงส์! แกเป็นอะไร เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ทำไมแกมานั่งตรงนี้วะ”

หากหงส์ไม่กำลังปวดท้องถึงขีดสุด คงจะได้ตอปากต่อคำกันบ้างแล้ว คนดีๆ ที่ไหนจะมานั่งร้องแอกแหกกระเชออยู่แบบนี้ แต่เวลานี้เสียงลั่นๆ ด้วยความเจ็บปวดเอ๋ยได้เพียงเบาๆ ว่า

“พี่ดาว พี่หมวย พี่จะบ้าเหรอ ใครจะมานั่งเล่นกลางถนน ฉัน

ปวดท้อง”

“ปวดท้องแกก็ไปเข้าห้องน้ำสิ จะมานั่งกรี๊ดร้องอยู่กลางถนนแบบนี้ทำไม” หญิงสาวผมดำแต่งหน้าเข้มชื่อหมวยพูดขึ้น “แกนี่แปลก ปวดท้องไม่ยอมไปเข้าห้องน้ำ”

ดาวจึงหันไปเฝ้าคนที่มาด้วยกัน “นั่งหมวย แกนี่เล่นไม่รู้จักกาลเทศะ มันจะคลอດลูกไวย ไม่ได้ปวดท้องจะถ่ายหนัก”

หมวยมองใบหน้าซีดเขียวของหงส์ “จริงด้วยวะ อย่าบอกนะว่าแกจะคลอດลูก ฉันไม่เคยมีลูกนี้หว่า เอาไงดี อย่าคลอດตรงนี้นะไวย ฉันสองคนทำคลอດไม่เป็น”

สาวท้องแก่ร่างท้วมมองอย่างมีความหวัง “ช่วยฉันด้วยพี่ดาว ฉันปวดท้อง สงสัยจะคลอດเร็วๆ นี่แน่แล้ว มันปวดถี่ๆ” หงส์บีบมือของรุ่นพี่ซึ่งทำงานที่ร้านเดียวกันเอาไว้แน่นอย่างหาที่พึ่ง “อย่าทิ้งฉันนะพี่”

หมวยมองชุดคลุมท้องที่เปียกชื้นของหญิงสาว “ตายละ นี่ละมั้งที่เขาเรียกว่าน้ำเดิน ดาวแกไปเรียกรถ พาฉันหงส์ไปส่งโรงพยาบาลกันเร็วเข้า”

ทั้งสองสาวเพื่อนร่วมอาชีพต่างตื่นเต้นไปตามๆ กัน

“โห้ย!!! พี่หมวย พี่ดาว ฉันปวดจนทนแทบไม่ไหวแล้ว” หงส์ดิ้นพล่าน แต่จิตสำนึกเตือนว่าตอนนี้เงินค่าคลอດไม่ได้อยู่ที่ตัว กลัวว่าเมื่อไปถึงโรงพยาบาลแล้วไม่มีเงิน โรงพยาบาลจะไม่รับ

“แกต้องอดทนนะไวย อย่ามาคลอດกลางถนนแบบนี้ละนั่งหงส์เดี่ยวรอสิมา” ท่ามกลางไทยมუნับยี่สิบคน แต่คนที่เข้ามาช่วยมีเพียงสองหญิงสาวที่ทำงานอยู่ในผับเดียวกันในย่านแออัดของเมืองพัทยา

“เดี๋ยวพี่ดาว พี่หมวย พี่สองคนช่วยพาฉันกลับไปร้านก่อนเถอะ สมุดฝากครรภ์ของฉันอยู่ที่นั่น แล้วก็เงินค่าคลอດด้วย ถ้าไม่มีเงินโรงพยาบาลจะไม่รับทำคลอດให้ฉันแน่พี่”

ดาวกับหมวยมองหน้ากัน โรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดในละแวกนี้เป็นโรงพยาบาลเอกชน ร้านที่สามสาวทำงานอยู่นั้นอยู่ถัดไปจากร้านอาหาร

อิตาลีที่หัวมุมถนนคนเดินแห่งนี้ไม่ไกลนัก เดินราวๆ ห้านาทีก็ถึง

“แล้วแกละทนไหวหรือนั่งหงส์ หน้าแกมันซีดจัด ไปโรงพยาบาล
ก่อนเถอะ อย่างอื่นค่อยว่ากัน” ดาวพูดขึ้นด้วยความหวังดี

“เออ จริงด้วยวะ ไปโรงพยาบาลก่อนเถอะ ชีนชักช้าคงได้คลอด
นอกโรงพยาบาล ฉันสองคนทำคลอดไม่เป็นนะโว้ย” หมวยสับสนุน

“ไม่มีเงินสตติดตัวไป ฉันกลัวเขาจะไม่รับทำคลอดให้ะพี” หงส์
เคยอ่านข่าวเรื่องลักษณะแบบนี้จากหน้าหนังสือพิมพ์ เธอจึงเตรียม
เงินก้อนนี้เอาไว้แล้วจากการทำงานเมื่อหลายเดือนก่อน เพื่อหารกน่อยที่
กำลังจะล้มตาดูโลก แม้ว่าจะเกิดจากความไม่ตั้งใจก็ตาม

“ก็ได้ๆ ถ้าแกเดินไหว แต่เป็นอะไรไปอย่ามาโทษฉันสองคนนะโว้ย”
ดาวส่ายหน้า

สองสาวช่วยกันพยุงหญิงท้องแก่อย่างทุลักทุเล เพราะสัดส่วน
ของเธอเปลี่ยนไปมาก จากหญิงสาวที่มีน้ำหนักเพียงสี่สิบห้า เวลานี้เฉียด
เจ็ดสิบกิโลกรัม

จนไปถึงหลังร้านที่เจ้าของสถานบันเทิงต่อเติมให้เป็นที่พักของ
พนักงาน และรู้กันดีว่าหญิงสาวแต่ละคนใช้เป็นที่พักไปในตัว หงส์
หายเข้าไปในห้องสักพักเพื่อรื้อค้นเงินก้อนเดียวที่สำรองเอาไว้

“เงินหาย!! ฉันเก็บไว้ตรงนี้นั่นหายไปในไหน”

ทั้งที่ปวดท้องแทบจะยืนไม่อยู่ แต่หงส์ก็พยายามหาเงินที่เก็บหอม-
รอบริบก้อนเดียวของเธอ ทั้งรื้อค้นตามชั้นวางของ จนถึงใต้ฟูกที่นอน
หมอนมุ้ง แต่กลับไม่มีวีแวว

หงส์หน้าซีดเผือด เธอจำได้ดีว่าเก็บเอาไว้ที่ไหน แต่เวลานั้นมันไม่อยู่
ในที่ที่ควรจะอยู่ “เงินของฉันอยู่ไหน ใครขโมยเงินฉันไป ไม่จริง แล้ว
ฉันจะเอาเงินที่ไหนไปคลอดลูกละทีนี้”

ราวกับสายฟ้าฟาดลงมากลางใจของคนที่กำลังจะได้ชื่อว่าเป็นแม่
เมื่อเงินที่หงส์ทำงานอย่างหนักมาตลอดในช่วงที่ท้องยังไม่โตมากนักหายไป

ทั้งที่เมื่อวานเธอยังนับว่ามันยังอยู่ครบและมีพอสำหรับค่าทำคลอด

หญิงสาวปวดท้องจนตัวเกร็ง แต่ก็พยายามฝืนทนหาเงินที่ซ่อนไว้ เพื่อบางทีเธออาจจะเพลื่อย้ายที่ไปก็ได้ แต่เกือบสิบนาที่ผ่านไป ห้องขนาดเล็กกับสมบัติน้อยชิ้นที่มีเพียงตู้เสื้อผ้าหนึ่งหลัง เตี้ยไม่ถึงหัว พัฒมหนึ่งตัว กับข้าวของอย่างอื่นอีกเล็กน้อยที่กวาดตามองทีเดียวก็ทั่วแล้ว เงินของเธอจะหายไปไหนได้ หากไม่มีใครเข้ามาขโมยเอาไป

จนกระทั่งอาการท้องแข็งและอาการบีบรัดของมดลูกก็หนักกว่าเดิม หงส์รู้สึกปวดร้าวเชิงกรานราวกับมันจะปริแตกแยกออกจากกันเสียให้ได้

หงส์ร้องดินทุรนทุรายบนเตียงนอนที่เธอใช้เป็นที่หลับนอน และใช้รับแขกในเวลาเดียวกัน ร่างกายของเธอไม่สามารถทนกับสิ่งที่พยายามจะดิ้นรนออกมาเพื่อลืมตาดูโลก เสียงร้องของหญิงสาวดังลั่นแทรกกับเสียงเพลงในร้าน

“เจ็บ โอ๊ย ช่วยด้วย!!!” หงส์หวีดร้องสุดเสียงกับความเจ็บที่สาหัส จนแทบทนไม่ไหว เนื้อตัวและใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อชุ่มโชกเหมือนใครเอาน้ำมาสาดใส่ ร่างกายช่วงล่างตั้งแต่นั้นเคว้งไปทั้งเจ็บทั้งปวดจนแทบจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

นี่เป็นการเจ็บท้องแรกที่ช่างเจ็บแบบเห็นดาวเห็นเดือน ไม่มีแรงแม้จะก้าวไปเปิดประตูเพื่อเรียกให้คนเข้ามาช่วย ความปวดร้าวเจ็บระบมเล่นไปทั่วสรรพางค์กาย พร้อมกับเสียงกรีดร้องเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อรู้สึกว่าจะบางอย่างหลุดออกมาจากร่างกายของตนจนรู้สึกสบายท้อง ทารกน้อยได้ลืมตาขึ้นมาดูโลกแล้ว

“โลลา”

สิ้นเสียง หญิงสาวที่เพิ่งได้ชื่อว่า ‘แม่’ ก็หมดสติไปเพราะเสียเลือดมาก เสียงร้องของหญิงสาวทำให้ผู้คนในร้านต่างวิ่งกรูมาที่หน้าประตูห้อง แต่ไม่อาจเข้ามาได้เพราะเธอล็อกเอาไว้ จนหลายคนในร้านลงความเห็นว่าจะต้องช่วยกันพังประตูเข้าไป

ประตูห้องถูกเปิดออก ทุกคนตกตะลึงไปตามๆ กันกับภาพที่เห็นตรงหน้า ทารกเพศเสียงไปทั่วห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ที่ทั้งอับและแคบ มีพื้นที่ใช้สอยไม่กี่ตารางเมตร

“นั่งหงส์! แกเป็นยังงี้บ้างวะ นั่งหงส์ นั่งหงส์!”

ความโกลาหลเกิดขึ้น หลายคนเข้าไปช่วยกันประคองหงส์ บ้างก็หารถเตรียมเอาคุณแม่มือใหม่ไปส่งโรงพยาบาล และหลายคนยังยืนนิ่งราวกับต้องมนตร์สะกด เมื่อเห็นว่าบนเตียงนอนของหญิงสาวเต็มไปด้วยคราบเลือดและน้ำคร่ำส่งกลิ่นคาวคลุ้ง ที่บัดนี้มีหนูน้อยหน้าตาน่าเกลียดน่าชังกำลังนอนหายใจรวยริน เนื้อตัวเต็มไปด้วยคราบเลือดเกรอะกรังสายรกของทารกยังติดอยู่ที่ตัวและร่างกายของหงส์ผู้เป็นมารดา

เสียงใครคนหนึ่งพูดแทรกขึ้นว่า “แหม...นั่งเด็กนี่มันเลือกเกิดบนเตียงรับแขกของแม่มัน แล้วชีวิตมันจะไปไหนได้ นอกจากเจริญรอยตามแม่ของมัน”

หญิงสาวที่ชื่อดาวหันไปทวาดคนพูดเสียงขรม “เด็กมันเกิดมา ยังไม่รู้อะไร จะพูดจะจาอะไรให้มันเป็นมงคลหน่อยไม่ได้หรือไงป้าคนเรานั้นเลือกเกิดไม่ได้ แต่มันมีสิทธิ์เลือกทางเดินเองได้ ก็สุดแท้แต่ตัวมันแล้ว ไม่แน...มันเกิดในวงกะ...แต่มันอาจจะได้ดีก็ได้”

เด็กน้อยวัยห้าขวบ หน้าตาน่ารักน่าชัง ผิวขาวเกลี้ยงเกลา นัยน์ตากลมโต แต่สวมใส่เสื้อผ้าขาดๆ ไม่สะอาดตาเพราะคนเป็นแม่ไม่มีเวลาดูแล กลางวันก็นอนหลับพักผ่อนแรง ตกเย็นก็แต่งตัวเตรียมออกไปทำงานกลางคืน แล้วนำเด็กหญิงตัวน้อยไปฝากไว้กับคนข้างบ้านโดยให้ค่าฝากเลี้ยงดูเล็กๆ น้อยๆ

สำหรับเด็กหญิงไอลานั้น ยามกินก็ไม่เต็มอิ่ม ยามจะนอนก็ไร้ซึ่งความอบอุ่น ข้าวเหนียวหนึ่งห่อกับหมูปิ้งหนึ่งไม้หน้าตรอกทางเข้าชุมชนแออัดหลังวัดแห่งหนึ่งแถวพัทธยากลางเป็นอาหารหลักของเธอ เนื่องจาก

ห้องที่มารดาเช่าไว้พักอาศัยไม่มีโทรทัศน์ ทำให้ในเวลากลางวันเงียบเหงา คนเป็นแม่ก็เอาแต่นอน ไม่สนใจที่จะเล่นหยอกล้อกับลูกน้อยเช่นครอบครัวอื่นๆ เด็กหญิงจึงเดินออกมาจากห้องเช่าอันคับแคบเพียงลำพัง และจะมาหยุดที่บ้านหลังหนึ่งที่มีกเปิดประตูทิ้งไว้เพื่อรับลม พร้อมกับพาร่างกายผ่ายผอมแอบเข้าไปนั่งอยู่ข้างบันไดไม้ และมองเข้าไปในบ้านหลังนั้น

เจ้าของนัยน์ตาดำสนิทไร้เดียงสาไม่ได้ต้องการสิ่งใด นอกจากมองภาพและเสียงที่โลดแล่นอยู่บนจอสีเหลี่ยมสีดำที่เธอเห็นเด็กคนอื่นๆ รวมถึงลูกๆ เจ้าของบ้านเรียกกันว่า ‘โทรทัศน์’

เจ้าของบ้านไม้ชั้นเดียวยกพื้นสูง ฝาบ้านทำด้วยแผ่นเรียบ หลังคามุงกระเบื้อง มองลงมาที่เด็กน้อยขาประจำซึ่งไม่ได้รับเชิญ วันนั้นก็เช่นเคย เมื่อเห็นเด็กหญิงมาป่วนเปื้อนอยู่แถวหน้าบ้านได้บ้านพร้อมกับชะเง้อคอขึ้นมา ร่วงท้วมก็ก้าวยาวๆ ออกมายืนหน้าบันได

“มาอีกแล้วเธออีเด็กนี่ ห้องหับไม่มีจะอยู่หรือไง อยากดูนกก็บอกให้แม่ซื้อไข่มาให้สิ กลับไป! ไปเดี๋ยวนี้ละ ไม่ไปแม่จะเอาไม้กวาดฟาดให้หลังหักเลยเชียะว”

เด็กหญิงผมยาวนัยน์ตาโตยังคงนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น แม่เสียงของหญิงวัยกลางคนผมหยิก ร่วงท้วม สวมผ้าถุงลายดอกกับเสื้อคอกระเช้าสีเหลืองขม้น อายุอาณามคงไม่ต่ำกว่าสี่สิบจะดั่งข่มและบ่งบอกให้เด็กหญิงตัวน้อยรู้ว่าเจ้าของบ้านไม่พอใจที่เธอมาแอบดูโทรทัศน์อยู่เช่นนั้น

นิ้วเล็กๆ ชี้ไปที่โทรทัศน์ “ดูการ์ตูน ดูการ์ตูน หนูอยากดูการ์ตูน” เด็กหญิงชี้ไปที่จอสีเหลี่ยม บ่อยครั้งที่ผู้เป็นแม่ของลูกชายและลูกสาวเจ้าของบ้านวัยไล่เลี่ยกับเธอมักเปิดช่องการ์ตูนค้างไว้ ทำให้เด็กหญิงโลเลเห็นและมักแอบยืนดูอยู่บ่อยๆ

“กูไม่ให้ดู” เจ้าของบ้านบ่นปากอย่างรังเกียจ เพราะรู้ว่าแม่ของเด็กหญิงมีอาชีพขายบริการ มีหน้าซ้ำสามของเธอก็ยังเคยไปใช้บริการ

จึงรู้สึกขัดเคือง ความเกลียดชังจึงมาลงที่เด็กน้อยตาดำๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องอะไรด้วยเลย

เด็กหญิงทำท่าจะร้องไห้เพราะอยากดูแทบขาดใจ อีกทั้งยังไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน คนเป็นแม่ก็เอาแต่นอนหลับ ขยับเข้าไปใกล้ก็ถูกเจ้าของบ้านเอ็ดเสียงดังไล่ให้ไปไกลตัว

“ยังมามองอีก มึงยังไม่ไปอีกเหออีโลลา อีลูกกะ...”

ปัง!

ประตูบ้านถูกปิดสนิทพร้อมหยาดน้ำตาของเด็กหญิงตัวน้อยไหลลงอาบแก้มที่มอมแมม ไม่มีแล้วภาพจากจอสีเหลี่ยมที่ช่วยคลายความเหงา ความว้าเหว ยามไม่รู้จะเดินไปที่ใด แขนเรียวเล็กปาดน้ำตาที่ไหลอย่างเสียใจและวิ่งกลับไปในห้องเช่าสีเหลี่ยมที่ร้อนและคับแคบสมราคา

“แม่จ๋า แม่จ๋า หนูอยากดู...”

ยังพูดไม่ทันจบ ก้านมะยมที่ถูกลิดใบออกจนหมดสามก้านก็พัดเข้าใส่ร่างบางอย่างไม่ถึงด้วยน้ำมือคนเป็นแม่ที่นอนไม่เต็มอ้อม พานให้อารมณ์เสียอย่างหนัก

“เอาอีกแล้วเหอ ไปแอบดูโทรทัศน์บ้านอีมู่มาอีกแล้วไซ้ไหมอีโลลา ให้มันโล่มีงมาเหมือนหมูเหมือนหมา เสียงดังเอ็ดตะโรจนหูต้องตื่นขึ้นมาดู”

ผู้ปกครองคนเดียวของเด็กหญิงเงื้อมือและฟาดก้านมะยมลงที่ต้นขา “นี่แน่ะ จะจำไหมว่าวันหลังอย่าไปแอบดูโทรทัศน์บ้านมันอีก”

“โอ้ย! หนูเจ็บ” เด็กน้อยทรุดตัวลงนั่ง คนเป็นแม่จุดกระซากให้ลุกขึ้น ถูถูถูทั้ง หัก หัก ทั้งตี

“แม่จ๋า หนูกลัว อย่าตี”

“จะจำไหมอีโลลา อีเด็กเวอร์นี้ ให้เกิดมาก็ดีแล้ว ยังทำให้กูเหนื่อย ต้องคอยด่าคอยตีมีงอยู่ได้ รุ่งเช้าก็เอ้ายัดปากให้ตายไปนานแล้ว เปื่อ”

หงส์เองก็ไม่เคยได้รับความรักจากแม่ เพราะแม่ก็คือหญิงขายบริการ คนหนึ่งในย่านนี้ที่พลาดพลั้งท้องกับแขกเช่นกัน

ก้านมะยมต้นข้างบ้านเช่าที่มีอายุเท่ากับโลลา ซึ่งคนเป็นแม่มักจะเด็ดมาตีเธอเสมอ สัมผัสกับผิวหนังบอบบาง เป็นความเจ็บแปลบที่โลลา ได้ลิ้มรสอยู่เสมอ เผลอแผล็บเดียวสองขาก็เต็มไปด้วยแนวแดง

“แม่จำหนูเจ็บ!” เด็กหญิงกริกร้อง

“เสียบ! หนูบอกให้เสียบ เอาสิ...ยิ่งร้องก็ยิ่งดี”

เด็กหญิงมองหาตัวช่วยแต่ไม่มีใครสนใจ บ้างก็มองมาแล้วทำท่าเหมือนไม่อยากจะยุ่ง ในตรอกนี้ใครก็รู้จักปากของหงส์เป็นอย่างดี เด็กหญิงสะอื้นรำไห่ อยากจะร้องหาให้พ่อไ้ ให้พ่อปลอบ ให้พ่อมาอุ้ม อย่างเช่นเด็กอื่นในละแวกบ้านก็ไม่มี แม่แต่อ้อมกอดของพ่อก็ไม่รู้ว่าจะหาได้จากไหน ในเมื่อตั้งแต่จำความได้เธอก็ไม่เคยมีพ่อ เธอเคยถามแม่ว่า พ่อไปไหน และคนเป็นแม่ก็มีคำตอบให้ว่า จำไม่ได้ว่าใครเป็นพ่อของเธอ

“นี่โลลา มึงสะอื้นไม่เลิกใช้ไหม เดี่ยวกูจะเอาผ้าขี้ริ้วอุดปากให้ คอยดู” คนเป็นแม่ใช้ก้านมะยมชี้หน้า

อันที่จริงหงส์ก็ไม่ได้เกลียดชังอะไรเด็กน้อยนัก แค่เห็นดเหน้อย กับภาระที่ต้องเลี้ยงดูอีกชีวิต ประกอบกับตัวเองไม่มีการศึกษา เวลาไม่พอใจอะไรขึ้นมาจึงใช้แต่อารมณ์ ลงไม้ลงมือกับลูกโดยไม่คิดสิ่งสอน และคำสอนเดียวที่มักหลุดจากปากยามเด็กน้อยขอสิ่งของอะไรที่เธอ ไม่สามารถซื้อให้ได้ นั่นก็คือ

“ไว้มึงโตก็หาผัวรวยๆ เข้านะ มึงจะได้อย่างที่อยากได้”

คฤหาสน์หรุหราสีขาวสองชั้น ตั้งตระหง่านโดดเด่นสะดุดตา อยู่บนพื้นที่กว่าสิบไร่ ตัวคฤหาสน์เรียบหรูเลียนแบบสถาปัตยกรรม ตะวันตกยุคเรอเนซองซ์ตามรสนิยมของเจ้าของ ชลเทพ เพชรพาณิชย์ เจ้าของบริษัทในเครือโดมอนด์ เจมส์ แอนด์ จิวเวลรี่ ซึ่งร่ำรวยด้วย

การค้าเพชรมาหลายชั่วอายุคน เริ่มจากร้านเพชรเล็กๆ แถบบ้านหม้อ จากนั้นขยายมาเรื่อยๆ จนกระทั่งตอนนี้มีทั้งบริษัทที่รับผลิตเอง รับขึ้นตัวเรือน และจัดจำหน่ายเพชรทุกชนิด มีหน้าร้านขายเพชรหลายต่อหลายแห่ง รวมไปถึงห้างสรรพสินค้าชื่อดัง

เวลาเลยล่วงเข้าไปเกือบจะตีสอง สาวใช้ภายในคฤหาสน์วิ่งร่อนกันอย่างโกลาหลเมื่อ วาสิตา เพชรพาณิชย์ คุณผู้หญิงของบ้าน เจ็บท้องเหมือนจะคลอดก่อนกำหนด ชลเทพผู้เป็นสามีก็เดินทางไปต่างจังหวัด เพื่อติดต่อเรื่องการซื้อเพชรล็อตใหม่

กว่าจะมีสาวใช้ในบ้านได้ยืนคุณนายเจ้าของคฤหาสน์เรียกขอความช่วยเหลือ ก็ดูท่าว่าจะไปโรงพยาบาลไม่ทันเสียแล้ว เพราะปากมดลูกเปิดไปหลายเซนติเมตร ผนังคร่ำแตก แม้จะเป็นท้องแรก แต่เด็กน้อยคนนี้จะคลอดง่ายคลอดตาย

“เร็ว! ใครก็ได้โทร. ตามหมออดิเทพมาเร็วเข้า คุณผู้หญิงไม่ไหวแล้ว หัวคุณหนูโผล่ออกมาแล้ว” สาวใช้ทั้งสาวน้อยสาวใหญ่ตะโกนโหวกเหวก บ้างก็รีบโทร. ไปตามหมอ บางคนรีบร้อนวิ่งไปหาข้าวของมาเตรียมกัน จนลืบลูกคลุกคลานวันวายไปทั้งบ้าน ด้วยความตื่นตันทันกับชีวิตน้อยๆ ที่กำลังจะลืมตาดูโลก

คุณผู้หญิงของบ้านหลังนี้หน้าตาสะสวย ผิวพรรณขาวเนียน ใต้ผมยาวดำสนิทถึงกลางหลัง อุปนิสัยเป็นคนใจดี อ่อนโยน กำลังนอนเฝ้าครรภ์ด้วยความเจ็บปวดอยู่บนเตียงนอนหรูสไตล์ลuxeขนาดหกฟุต ที่มีโครงไม้สักสีขาวตัดสีทองหุ้มด้วยผ้าซาตินสีม่วงดูหรูหรา แต่เวลานี้บนที่นอนนุ่มสีขาวนั้นกลับเต็มไปด้วยเลือดและน้ำคร่ำที่ไหลซึมเปื้อน

“โอ๊ย! เจ็บ ช่วยด้วย ฉันทนไม่ไหวแล้ว ลูกฉันจะออกมาแล้ว ลูกจ๋า...คลอดง่ายคลอดตายนะลูก อย่าให้แม่ทรมาณนักเลย” วาสิตา กรีดร้อง สองมือขยุ้มผ้าปูเตียงเพื่อระบายความเจ็บปวด ไปหน้าบิดเบี้ยว แม้จะรู้สึกยินดีที่อีกไม่กี่นาทีจะได้เห็นหน้าลูกน้อย

แม่บ้านสาวใหญ่้วยทำลิบบีบนิ้วคนเป็นนายอย่างให้กำลังใจ
ส่งความหวังใยผ่านแววตา พลังหยิบผ้าขนหนูสีขาวมาซับเหงื่อให้ที่
หน้าผาก “ทนหน่อยนะคะคุณวาทา อดทนไว้นะคะคนดี เดี่ยวก็ปลอดภัย
แล้วละ คุณหมอกำลังมาพร้อมกับรถพยาบาล เดี่ยวก็จะได้เห็นคุณหนู
ตัวน้อยๆ น่ารักน่าซึ้งแล้วละ”

“ป้าซุ่ม วาปวดจนจะทนไม่ไหวแล้วละ” เม็ดเหงื่อแย่งกันผุดไป
ทั่วหน้าผากมัน

“โอ้ ทนหน่อยนะคะคุณว ป้าจะทำยังไงดีล่ะนี่” แม่บ้านใหญ่กระวน-
กระวายด้วยความเป็นห่วงเจ้านายของตน แม้จะผ่านร้อนผ่านหนาว
มามาก แต่ตนเองก็ยังไม่เคยทำคลอดให้ใคร ทั้งห่วง ทั้งกังวล ระคน
สังสารคนทีนอนบิดตัวไปมาด้วยความทรมานอย่างแสนสาหัส สลับกับ
กรี๊ดร้อง บางครั้งก็คว้ามือแม่บ้านมาบีบเอาไว้ บางครั้งก็ขยุ้มผ้าปูที่นอน
เพื่อระบายความทรมานที่เป็นอยู่

“ไม่ไหวแล้วป้า วาทนไม่ไหวแล้ว” เสียงกรี๊ดร้องของคนเป็นนาย
ดังขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่พลังมหาศาลจะผลักดันร่างหนูน้อยให้
เคลื่อนออกมาจากอุ้งเชิงกรานเพื่อรับอากาศภายนอก จนในที่สุดความ
อึดอัดแสนทรมานเกือบเก้าเดือนก็สิ้นสุดลง

“กรี๊ดดด!!”

“ออกมาแล้ว คุณหนูออกมาแล้ว!” เสียงเอ็ดตะโรของแม่บ้านใหญ่
ทารกน้อยผิวขาว เนื้อตัวเกลี้ยงเกลา ถือกำเนิดขึ้นมาพร้อมข้าทาส
บริวารครบครันหอมลุ่มพรั่งชื่นชม ชุ่มริบหาผ้าสะอาดมาห่อตัวคุณหนู
ของบ้าน

“ผู้หญิงหรือผู้ชายป้า” ผู้เป็นมารดาของหนูน้อยผิวขาวปากแดง
เอ่ยถามเสียบแทบแห้งแทบขาดใจ แต่ภายในหัวใจเบี๊ยมสุข

“ผู้หญิงค่ะ น่าเกลียดน่าซึ้งเชียวค่ะคุณวาทา”

คนเป็นแม่นำตาไหลรินปลื้มปิติ ความเจ็บปวดทรมานเมื่อครู่แทบ

จะหายเป็นปกติทีก่อนจะพูดขึ้นว่า

“มีนรญา”

“แม่จะตั้งชื่อหนูว่ามีนรญา ลูกจะต้องงามเหมือนเพชรน้ำร้อย งามทั้งกาย งามทั้งใจ แม่จะเลี้ยงหนูให้ดีทั้งกายและใจ”

วาสิตาหมดแรงและอ่อนเพลียหลับไป เป็นเวลาเดียวกับที่คุณหมอ อติเทพมาถึงพอดี และรีบตัดสายสะดือ ก่อนจะช่วยเย็บแผลให้คุณผู้หญิง ของบ้าน

เด็กหญิงตัวน้อยผิวขาวอมชมพู อยู่ในชุดกระโปรงติดกันสีชมพู

ดูเหมือนเป็นเจ้าหญิงน้อยๆ กลางคฤหาสน์หลังงาม กำลังวาดภาพระบายสี ห้อมล้อมด้วยพี่เลี้ยงที่ผลัดกันนำเสนอสิ่งของให้

“คุณหนูมีนา คุณแม่ซื้อสมุดภาพวาดระบายสีมาให้ใหม่ นี่ค่ะ เรื่อง เจ้าหญิงนิทรา เจ้าชายกบก็มีนะค่ะ อ้อ...ซินเดอเรลลาก็มีด้วยค่ะ จะระบายสีเล่มไหนก่อนดีคะ” พี่เลี้ยงสาวชาวภูไทชื่อดา ยื่นสมุดภาพวาด ระบายสีให้นางฟ้าน้อยเลือก

“ไม่เอาๆ คุณหนูมีนาไปดูการ์ตูนเรื่องใหม่กับพี่ฟ้าที่ห้องนั่งเล่น ดีกว่า” พี่เลี้ยงผิวขาวอีกคนชักชวน

ตั้งแต่คุณหนูมีนรญาเกิดมา คนทั้งคฤหาสน์ต่างก็ห่อเจ้านาย คนใหม่ที่น่ารัก ช่างพูด และมีจิตใจอ่อนโยน คงเป็นเพราะวาสิตา ผู้เป็นแม่เอาใจใส่อย่างดี ทุกเช้ามักจะพาหนูน้อยมีนรญาออกไปใส่บาตร หน้าบ้าน วันเสาร์อาทิตย์ก็จะพาไปทำบุญที่วัดด้วยเสมอ หรือไม่ก็ไป บริจาคข้าวของตามสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และพำร้าสอนให้หนูน้อยมอง โลกในแง่ดี มีน้ำใจต่อคนรอบข้าง โดยเฉพาะคนที่ด้อยโอกาสกว่าตน

“แม่สอนไม่ให้มีนรังแกใคร มีอะไรให้อើเพื่อแบ่งปันผู้อื่น แต่ก็ไม่ อย่ายอมให้ใครมารังแกเรา หากเราไม่เคยไปทำร้ายเขาก่อน เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะคุณแม่” คุณหนูตัวน้อยรับคำอย่างว่าง่าย

หนังสือการ์ตูนหลายเล่ม สีไม้หลายกล่อง ขนมมากมายที่ได้มา
เจ้านายตัวน้อยจึงมีคำสั่งให้พี่เลี้ยงเอาไปแบ่งปันให้บรรดาลูกคนงาน
ในบ้าน สมุดระบายสีวันนี้ก็เช่นกัน คุณหนูมีให้พี่เลี้ยงสาวเอาไปแบ่งให้
จ้อย ลูกของแพง แม่ครัวเอกประจำคฤหาสน์วัยเดียวกันหนึ่งเล่ม และ
ให้เอาไปให้ส้ม เด็กหญิงวัยสามขวบเศษ ลูกของคนขับรถอีกหนึ่งเล่ม

“คุณหนูใจดีมีน้ำใจเหลือเกินค่ะ พี่ดาเชื่อว่าโตขึ้นคุณหนูก็ต้อง
งามพร้อมทั้งกายและใจ เป็นเพชรเม็ดงาม งามกว่าเพชรเม็ดไหนๆ ที่
คุณพ่อคุณแม่ของคุณหนูมีอยู่ในร้านอีกนะคะ”

“น้องมีนไม่อยากเป็นเพชรหรอกค่ะ เพชรมันเม็ดเล็กนิดเดียวเอง
แข็งก็แข็ง แต่น้องมีนอยากเป็นเด็กดีแบบที่คุณแม่ว่าสอน จะได้มีคนรัก
เยอะๆ” สาวน้อยพูดไปตามประสาเด็ก พี่เลี้ยงทั้งสองหัวเราะแถมเอ็นดู

“ถึงเพชรจะเม็ดเล็ก แต่ถ้าเพชรน้ำดี ราคาของมันเลอค่าอย่าง
มหาศาลเลยนะคะคุณหนู เพชรแท้อยู่ที่ไหนก็ส่องสว่างเผยแสงแวววาว
แห่งความเป็นเพชร ไม่เหมือนเพชรเทียมแบบเพชรรัสเซียที่ดูสวยงาม
เพราะทำเลียนแบบเพชรแท้ แต่หาค่าไม่ได้ จะเอาไปขายก็ไม่มีใครเอา”

วันนี้คุณหนูตัวน้อยยายยังไม่เข้าใจในสิ่งที่พี่เลี้ยงสาวทั้งสองคน
พร่ำสอน พี่เลี้ยงสาวทั้งคู่มีดีกรีเป็นคุณครูสอนเด็กอนุบาลมาก่อนที่จะ
มาทำงานกับวาสิตา เพราะวาสิตาต้องการให้เด็กในบ้าน ทั้งลูกตนและ
ลูกคนงานมีพี่เลี้ยงที่มีคุณภาพที่จะอบรมทั้งกิริยาภายนอกและจิตใจ
ที่ดีงาม จึงยอมควักกระเป๋าจ้างครูสาวสองคนมาเป็นพี่เลี้ยงและสอน
หนังสือ ทั้งยังช่วยสอนการบ้านให้เด็กๆ ลูกคนงานด้วย

1

เพชรแท้ vs เพชรเทียม

เสียงเซ็งแซ่ร้องห้ามปรามดังขึ้นภายในโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง

เมื่อเด็กหญิงผิวขาวในชุดนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก ตรงเข้าทำร้ายเด็กผู้ชายที่บังอาจมาเปลี่ยนนามสกุลของเธอจาก ‘ลีลาวดี เป็น ลีลาดี’ หน้าที่ยังมาถูกหาว่าแม่เธอเป็น...

“ไอ้เมียก...แกตาย”

เสียงเด็กหญิงคำรามอย่างโกรธจัด ผลักเด็กชายวัยสิบสองขวบ คนหนึ่งที่ตัวโตกว่าให้ล้มลงกระแทกพื้นปูนซีเมนต์ด้วยฤทธิ์แรงโมโห ก่อนจะกระโดดขึ้นคร่อมหลังเด็กชายเปียกที่มีความสูงพอพอดีเพื่อง่ายๆ มือน้อยยื่นไปบีบคอเด็กชายราวกับจะเอาให้ถึงตาย หากไม่มีใครส่งเสียงห้ามปรามเสียก่อน

เสียงฝีเท้าของเพื่อนนักเรียนวิ่งกรูกันเข้ามาดู ลักพักก็มีคนห้อมล้อมมุงดูกันมากกว่าสิบคน บ้างก็ส่งเสียงห้ามปราม บ้างก็ส่งเสียงเชียร์จนกระทั่งเสียงหนึ่งดังแทรกกลางวง

“หยุดนะ คุบอกให้หยุดได้ยินไหม ไอลาปล่อยเพื่อนเดี๋ยวนี้นะ” คุณครูสาวใหญ่หน้าดู แต่งหน้าอ่อนๆ วัยสี่สิบเศษ เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่หก ดึงแขนไอลาให้ลุกขึ้นจากการนั่งคร่อมเด็กชายคู่กรณี ที่ตอนนี้กำลังสะอึกสะอื้นเพราะนึกว่าจะถูกบีบคอจนตาย

“นี่มันอะไรกัน พวกเธอตบตีกันอย่างกับหมาแมว ไอลา เธอ

เป็นผู้หญิงทำไมถึงได้ทำแบบนี้ มันอะไรหนักหนาเธอถึงได้ขึ้นไปนั่งคร่อม
บีบคอผู้ชายและร้องไห้ฟูมฟายแบบนี้ บอกครูมานะ”

เด็กหญิงไอลาปาดน้ำตาด้วยแขนของตัวเอง ความเจ็บแค้นใจ
ในโชคชะตาทำให้เธอสะอื้นไห้ แต่ก็ยอมอ้าปากตอบคุณครูประจำชั้น

“ฮือ!! ถ้ามีใครมาลือว่าแม่ครูแอมเป็น...เป็น...กะ...คุณครูแอม
จะโกรธไหมคะ”

ครูสาวใหญ่ตกใจ ยกมือขวาที่ถือไม้เรียวขนาดถนัดมืออยู่ด้วย
ทาบอก “พุทโธ!” คำพูดแบบนี้เธอไม่เคยสั่งสอนเด็ก “ตายแล้ว คุณพระช่วย!
เธอไปเอาคำพูดแบบนี้มาจากไหนไอลา ครูไม่เคยสอนนะ”

“ไม่เห็นต้องให้ครูสอน แก่บ้านหนูใครๆ ก็รู้จัก มีเยอะเยอะไป”
คำนี้ไอลาได้ยินคนแถวบ้านพูดกันทุกวัน

“ตาย!! หยุดพูดคำนี้เดี๋ยวนี้ละไอลา และเธอกับนายเปี้ยกเดินตาม
ครูมา”

เพราะไม่อยากให้นักเรียนคนอื่นได้ยินเรื่องที่กำลังโตะสวน ครูแอม
จึงสั่งให้เด็กทั้งสองตามมาพบที่ห้องพักครู พอคุณครูยืนคู่กันในห้อง
พักครู ก็ทำท่าวางหมัดวางมวยกันอีกครั้ง โดยเด็กหญิงไอลาเป็นฝ่าย
เริ่มก่อน จนครูประจำชั้นต้องปรายตามอง

“หยุดนะ ใครหาเรื่องใครอีกที่ครูจะตีไม่ยั้ง ไอลาเธอเล่ามา
ก่อนสิ”

ไอลายกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตา น้ำมูกไหล หยดย้อยที่ปลายจมูก
“ก็ไอ้เปี้ยกมันมาหาว่าแม่หนูเป็นกะหรื่อก่อน”

เด็กหญิงหน้าตาน่ารักน่าชัง แต่ใช้คำพูดที่รุนแรงเกินเด็ก แถม
จ้องหน้าคุณครูเพื่อนนักเรียนห้องเดียวกันราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ จน
ทำให้คุณครูประจำชั้นไม่อาจปล่อยวางได้ เพราะกลัวเด็กหญิงจะติดนิสัย
กลายเป็นคนก้าวร้าวจนไม่เหลือความน่ารักน่าเอ็นดู ทั้งที่จริงแล้วเด็กหญิง
ไอลาหัวไว และการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้ละ อย่าให้ครูได้ยินเธอพูดจาไม่สุภาพแบบนี้อีก โหลลา” ครูแอมแสดงสีหน้าไม่พอใจ ถือไม้เรียวขึ้นชู “นายเปียก เธอบอกครูมาดีๆ ว่าเธอพูดจริงแบบที่โหลลาบอกครูไหม หากโกหก รับรองว่าไม้เรียวอันใหม่ของครูจะไม่ปรานีต่อเด็กที่ชอบพูดโกหกแน่”

เด็กชายหนึ่งเงียบก่อนหน้าตาจะโหลอาบแก้ว เสี่ยงลั่นด้วยความกลัว “เอ่อ...จะ...จี้...”

“ตอบครูมาเดี๋ยวนี้”

“จริงครับ”

คุณครูสาวใหญ่ถอนใจ ในโรงเรียนไม่เคยมีครูคนไหนสอนเด็กพูดจาไม่ไพเราะ ส่วนมากจะได้ยินมาจากบุคคลรอบข้าง

“เธอไปเอาคำพูดแบบนี้มาจากไหน แล้วทำไมถึงมาพูดล้อแม่ของเพื่อนแบบนี้” ครูสาวใหญ่ดูเสียงเขียว

“ก็พ่อของผมบอกนี่ครับ” พ่อเด็กชายเปียกเป็นกรรมกรรับจ้าง อยู่แถวพัทธยากลาง

คุณครูสาวใหญ่ร่างท้วมถอนใจอีกครั้ง เห็นที่ต้องเชิญผู้ปกครองของเด็กชายเปียกมาอบรมตักเตือนเสียหน่อย แม้จะรู้ว่าแม่ของโหลลาทำงานกลางคืนเป็นหญิงขายบริการจริงๆ ก็ตาม แต่เด็กคือผ้าขาวบริสุทธิ์ ละเลงสีอะไรลงไปก็จะเป็นสีนั้น โหลลายังมีโอกาสจะเติบโตได้อย่างงดงาม ไม่จำเป็นจะต้องเดินทางเดียวกับผู้ให้กำเนิด

คุณครูสาวใหญ่ในชุดเสื้อกระโปรงสีาก็หันไปจัดการดูเด็กชายคู่กรณีของโหลลาเสียงเข้ม จากนั้นไม้เรียวก็พาดลงบนก้นของเด็กชายเปียกหลายทีติดกัน ก่อนที่ครูประจำชั้นจะสอนสั่งไม่ให้พูดจาแบบนี้อีก ทั้งยังสั่งให้ขอโทษเด็กหญิงโหลลา แล้วจึงปล่อยเด็กชายเปียกกลับห้องเรียนไป

แต่สำหรับเด็กหญิงโหลลา การลงโทษเพื่อนร่วมชั้นปากเสียแค่นี้ยังไม่เพียงพอ เพราะหมามุ่ยที่พ่อมาอย่างตื้ออยู่ในกระป๋องนักเรียน ถูก

เตรียมเอาไว้แก้มพวกปากป๊อ กลางวันนี่พักกินข้าว ไอ้เปี้ยกเสร็จเธอแน่
โลลาเจ้าคิดเจ้าแค้นแอบคาดโทษอยู่ในใจ เมื่อเด็กชายเปี้ยกเดินกลับไป
ยังห้องเรียน

“โลลา ครูอยากให้คุณจำเอาไว้ว่า คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือก
ทางเดินของชีวิตเองได้ หนูเข้าใจที่ครูพูดไหมจ๊ะ” แวตตาเอื้อออาหาร เห็นใจ
ในโชคชะตามองทอดไปที่เด็กหญิง “โลลา นักเรียนคนเก่งของครูแอม
จะต้องเป็นบัวพั้นน้ำ เข้าใจไหมลูก”

โลลาวิ่งออกจากห้องพักครูด้วยความรู้สึกที่ยากจะคาดเดา คุณครู
ประจำชั้นมองตามด้วยแวตตาเป็นห่วง ก่อนจะถอนใจออกมายาวๆ ได้แต่
หวังว่าในอนาคต ลูกศิษย์ตัวน้อยคนนี้จะไม่เดินเข้าไปในวังวนแห่งความ
มืดมนอย่างเช่นที่มารดาของเธอเป็นอยู่

โรงเรียนเอกชนชื่อดังในกรุงเทพมหานคร

บรรยากาศในการเรียนดีเยี่ยม แวดล้อมไปด้วยต้นไม้ ทำให้ดู
ร่มรื่น มีอาคารหลังใหญ่ถึงห้าอาคาร มีสระว่ายน้ำและโรงยิมที่กว้างขวาง
โรงอาหารที่ทันสมัย พร้อมไปด้วยบุคลากรในโรงเรียนกว่าสามร้อย
คน มองไปทางใดก็เห็นแต่ความเขียวชอุ่มของต้นไม้ที่ให้ร่มเงา มีสนามหญ้า
กว้างให้เด็กๆ ได้วิ่งเล่น มีกิจกรรมมากมายเพื่อเสริมทักษะจนได้รับ
คัดเลือกให้เป็นโรงเรียนดีเด่นหลายปีซ้อน

“ครูภูมิใจมากที่มีลูกศิษย์ที่งามทั้งกายและใจอย่างเธอนะมีรญา
เธอเหมือนบัวที่พั้นน้ำขึ้นมารับแสงตะวัน รู้ผิด รู้ถูก รู้จักให้อภัย”

เด็กหญิงมีรญายกมือไหว้คุณครูประจำชั้นที่กล่าวชมเธอ อันมี
สาเหตุมาจากวันนี้เธอถูกเพื่อนนักเรียนในห้องขโมยสิทธิ์กล่องใหญ่
ราคาแพงไป ใ้ว่าเด็กที่ขโมยไปนั้นจะมีฐานะยากจน เพราะโรงเรียน
เอกชนแห่งนี้เป็นที่รู้กันว่าค่าเทอมค่อนข้างแพง ผู้ปกครองที่ส่งบุตรหลาน
มาเรียนได้ต้องมีฐานะดีในระดับหนึ่ง แต่เด็กบางคนก็มีนิสัยที่อยากได้

สิ่งของที่ไม่ใช่ของตน มีนรญาพบว่านักเรียนที่เอาสิบล่องใหม่ของเธอไปคือเด็กหญิงนิชา เพื่อนร่วมห้อง เพราะเธอได้ทำสัญลักษณ์ไว้ที่ล่องสี แต่มีนรญาไม่ได้ฟ้องคุณครู แต่กลับเข้าไปเตือนสติเพื่อนนักเรียนไม่ให้ขโมยของ หากอยากได้ให้ขอยืมกันดีๆ เธอยินดีจะแบ่งปันให้ แต่เด็กหญิงนิชาที่มีปัญหาครอบครัวและมีนิสัยก้าวร้าว ไม่ฟังคำเตือนของเพื่อนผู้หวังดี ผลักเด็กหญิงมีนรญาอย่างแรงจนล้มฟาดโต๊ะ ศีรษะโน เพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ ต้องวิ่งไปตามคุณครูประจำชั้น

เมื่อคุณครูประจำชั้นมาถึงจึงรีบพามีนรญาไปห้องพยาบาลเพื่อปฐมพยาบาล หลังจากนั้นจึงเรียกเด็กหญิงทั้งสองมาสอบสวน มีนรญายอมยกโทษให้เพื่อนโดยไม่ติดใจเอาความ ทั้งยังขออภัยคุณครูไม่หลงโทษเพื่อนที่ขโมยของเธอไป เพราะเธอแอบลงโทษเพื่อนไปนิดหน่อยแล้ว แต่คุณครูคงไม่เห็นว่าการที่เด็กหญิงนิชาลุกขึ้นยืน หมากฝรั่งจะติดที่กระโปรงนักเรียนด้านหลัง และในกระเป๋านักเรียนของเด็กหญิงนิชาก็มีจิ้งจกปลอมแอบอยู่

คุณครูสวมมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นดอกบัวของโรงเรียนซึ่งกำลังออกดอกเต็มสระ บ้างยังตูม บ้างก็บานจนกลีบโรยเป็นฝักบัว จึงนึกเปรียบเทียบสอนเด็กหญิงทั้งสองคนเรื่อง ‘บัวสีเหล่า’ เมื่อเด็กหญิงทั้งสองรับฟังจนจบแล้ว จึงกล่าวชื่นชมที่เด็กหญิงมีนรญามีความประพฤติดี มีน้ำใจกับคนรอบข้าง และรู้จักให้อภัย ไม่เจ้าคิดเจ้าแค้น

“มีนรญา หนูเป็นดั่งเพชรแท้ มีรูปกายงาม จิตใจงาม ขอให้เก็บความงามดั่งเพชรแท้นี้เอาไว้นะจ๊ะ”

มีนรญาตั้งใจจะทำความดีเพื่อเป็นเพชรแท้อย่างที่คุณครูสั่งสอน แต่ถ้าใครมาทำเธอก่อนบ่อยๆ เข้า ก็คงต้องลุกขึ้นสู้เพื่อปกป้องตัวเองบ้าง

ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดกว้างผนังสีขาว กลางโหนดลับชื่อตั้ง
ย่านสีลม ที่ดูเผินๆ เหมือนห้องนอนหรูหรา แต่ที่จริงมันคือห้องทำงาน

ประกอบไปด้วยเตียงสี่เสาแบบโรมัน มุ้งสีขาวโยงลงมาจากเพดาน เครื่องนอนขาวสะอาดน่านอน รวากับห้องนอนของเจ้าหญิง เพียงแต่ผู้เป็นเจ้าของห้องคือเจ้าหญิงแห่งวงการน้ำกาม ด้านซ้ายมือมีโต๊ะเครื่องแป้งสีขาวที่เข้ากับห้อง ขวดน้ำหอม ครีมนวดผม ลิปสติก และเครื่องแต่งหน้าอื่นๆ วางเรียงรายเต็มโต๊ะ ผาผนังประดับด้วยภาพวาดสีน้ำมันรูปหญิงชายชาวโรมัน กำลังแสดงท่าร่วมรักกันอย่างมีศิลปะในกรอบหูล์ยสี่สีทองมีราคา

หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง เป็นเจ้าของใบหน้ากลมรูปไข่ เครื่องหน้าสวยรับกับผมยาวเกล้าเรียบ เผยใบหน้าให้ดูโดดเด่น ใบหน้าแดงแต่ไม่จัดจ้าน แต่ดูเรียบหรืออยู่ในชุดเดรสเกาะอกสีดำ คัดติ่งเนียน โชว์เนินอกขาวอวบอิม ความยาวอยู่ในระดับเหนือเข่า เผยให้เห็นสรีระว่าโค้งไม่มีที่ติ เธอชื่อ 'โลลา' อายุราวๆ ยี่สิบปี เป็นดาวแห่งไนต์คลับสุดหรูแห่งนี้

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ...เธอมีค่าตัวในการให้บริการต่อครั้งเป็นตัวเลขถึงห้าหลัก และไม่ต้องลงไปนั่งในตู้ให้ลูกค้ามาคอยเลือก ลูกค้าที่ต้องการใช้บริการจากเธอจะมีสิทธิ์เห็นเฉพาะรูปถ่ายเท่านั้น และสอบถามคุณสมบัติของเธอได้จากเด็กเชียร์แขก หากตกลงและชำระเงินเรียบร้อยแล้วถึงจะได้ขึ้นมาเจอตัวจริงของเจ้าหญิงแห่งไนต์คลับจุลียต และเธอมีสิทธิ์ที่จะเลือกรับหรือปฏิเสธแขกคนไหนก็ได้ บรรดาเด็กเชียร์แขกทั้งหลายต้องคอยเอาใจเธอ เพราะกลัวโลลาจะไม่รับแขกให้

เสียงมีจริดดังขึ้นข้างหูและมองดาดังตรงหน้า "รับรองเลยนะ โลลา ถ้าเธอเชื่อใจ ทำจุก ทำคาง จี๊ดแก้มเสียหน่อย หน้าสวยๆ อย่างโลลาจะสวยขึ้นอีกไม่รู้กี่เท่า สวยจนลืมหน้าเดิมไปเลยละ แถมยังอัปค่าตัวได้อีกเยอะ เพราะหมอกคนนี้เขาทำเนียนมาก ธรรมชาติสุดๆ เจ้เห็นหลายคนไปทำมาแล้วสวยจนจำหน้าเดิมแทบไม่ได้ หน้าผิวยังไงคุณหมอไฮก็ทำให้กลายเป็นนางฟ้าจนได้" เจอร์เชียร์ให้โลลาไปทำคัลยกรรมกับหมอ

คนดังที่ประเทศเกาหลี

ดวงหน้าคมสวยที่กัมปิตมาสคาราเงยหน้าขึ้นมาตอบ “ตอนนั้นไม่ละเจ้ แต่สักวันฉันทำแน่”

“แล้วทำไมไม่ทำไปเลยละโลลา จะรอเวลาอยู่ทำไม แปลกจริงนะเธอ”

โลลาเหี้ยดยิ้ม “ใครว่าฉันจะยึดอาชีพนี้ไปจนตาย เดี่ยวฉันได้ผู้รวยๆ ฉันก็เลิกแล้ว และตอนนั้นฉันจะไปอัปหน้าใหม่ ฟอกตัวใหม่ไม่ให้ใครจำฉันได้เลย”

วันก่อนเธออดรวยกับเพื่อนร่วมคณะที่มหาวิทยาลัย ชวนเพื่อนไปกินไอศกรีมร้านดังโดยที่เธอเป็นเจ้ามือเลี้ยง พอกินเสร็จก็ชวนกันไปเลือกซื้อน้ำหอมและเครื่องสำอางที่เคาน์เตอร์เครื่องสำอางชื่อดัง บังเอิญเดินมาเจอกับเสียที่หญิงสาวเคยให้บริการแล้วทักเธอว่าหน้าตาคุ้นๆ เหมือนเคยเจอกันที่คลับจูเลียต โลลาอายแสนอาย กลัวเพื่อนจับได้ว่าแอบทำไฮโดรไลน์ขายบริการให้พวกไฮโซ และหากสถานศึกษารู้เรื่องเข้าเธอคงถูกไล่ออกกลางคันแน่

“ไม่ทำอาชีพนี้แล้วจะทำอาชีพอะไร งานสบายๆ ได้เงินมากกว่าพวกเรียนจบปริญญาโทอีก โลลาเป็นดาวดังที่นี่ ค่าตัวก็แสนจะแพง เดือนหนึ่งรับไม่รู้กี่แสน ลูกค้ายกไฮโซกระเป๋าหนักทั้งนั้น ทบิอีกไม่รู้เท่าไรจะเลิกทำไมละ”

“ถ้าอยากเป็นเมียไฮโซ ฉันก็จะโง่ไม่ได้ ฉันต้องเรียนสูงๆ เอาไว้จะได้มีไพร่พลดีๆ ที่เหลือก็แค่รอสามีรวยๆ มาฉุดฉันขึ้นไปจากไอ้ขุมมรณะนี้ และฉันก็จะได้ไม่ต้องทำงานที่ไม่มีเกียรติ ถูกคนเหี้ยมดุดามแบบนี้อีกโง่ละเจ้”

“มันก็จริง ตอนนี้อายุยังน้อย ทำเงินได้มากเพราะโลลาเป็นดาวดังที่ใครๆ ต่างก็เรียกหา แต่อย่างว่า อีกห้าหกปีข้างหน้าดาวรุ่งก็จะเป็นดาวโรย ดาวดวงใหม่ๆ เข้ามาแทนที่ตลอด ยิ่งถ้าเราดูแลตัวเองไม่ดี

ยิ่งไปกันใหญ่ แล้วตอนนั้นก็จะถูกลดเกรดลงไปนั่งตู้”

โลลาเหยียดริมฝีปาก “ไม่มีทาง ฉันไม่มีทางไปนั่งตู้ ชีวิตฉันมันต้องดีกว่านี้สิ” แววดาเด็ดเดี่ยวแฝงไว้ด้วยความทะเยอทะยาน นึกถึงตอนเด็กๆ ที่ต้องกินข้าวคลุกน้ำปลา มองเด็กคนอื่นกินของดีกว่า ทำให้อยากถีบตัวเองขึ้นสูงๆ

มาฆ่าซึ่งคนสวยส่ายหน้า “เจ้าหญิงกลางคืนอยากจะไปยืนบนดวงดาว อย่าหวังสูงมากนัก ตกลงมาแล้วจะเจ็บหนัก จะหาว่าเจ็บไม่เตือน” เจอร์เตือนด้วยความหวังดี

“คนอย่างฉันอยู่ได้เพราะมีความหวังนะเจ้ คอยดู ฉันจะต้องมีสามีรวยๆ มีหน้ามีตา มีทุกอย่าง ไม่เชื่อคอยดูสิ” ดวงตาดำลึบเปล่งประกายความหวัง

โลลาเริ่มทำงานไซด์ไลน์ได้สองปีจากการชักชวนของเจอร์ แม้จะไม่เต็มใจทำงานแบบนี้ตั้งแต่แรกและอยากจะหนีอาชีพเดียวกับมารดา แต่สถานการณ์ที่บีบบังคับ ในที่สุดเธอก็ยอมขายเรือนร่างให้บรรดาหนุ่มไฮโซและอาเลี้ยกระเป๋าหนัก

“แต่ถ้าโลลาไม่อยากจะนอนกับผู้ชายเปลี่ยนหน้าไปเรื่อยๆ เจ้จะแนะนำให้เอาไหม อาชีพที่รายได้ดีไม่แพ้สาวไซด์ไลน์ และไม่ต้องเปลี่ยนผู้ชายรายวันแบบนี้ด้วย” เจอร์เอ็นดูโลลามากกว่าผู้ร่วมงานคนอื่นๆ

โลลาชักสีหน้าด้วยความสงสัย “อาชีพอะไรหรอเจ้”

“เมียน้อย!!!”

คนสวยจิบปากจิบคอ “จะให้ฉันเป็นเมียน้อยพวกเลี้ยแก่ๆ เนี่ยะอี ไม่เอาละ”

“เหม...ถ้าเป็นคนอื่นเจ้ไม่แนะนำหรอกนะ เพราะหากโลลาเลิกทำไซด์ไลน์ เจ้ก็อดได้ค่าหัวคิวจากค่าตัวโลลานะสิ แต่ที่เจ้แนะนำเพราะเห็นโลลาเป็นเหมือนน้องสาว แล้วโลลาก็ไม่อยากทำอาชีพนี้มาตั้งแต่แรก ถึงเมียน้อยมันจะไม่ดีในสายตาใคร แต่ก็ดีกว่าทำงานไซด์ไลน์ไปเรื่อยๆ

นะว่าไหม อีกอย่าง พวกอาเลี่ยมชอบนัก เด็กนักศึกษามหาวิทยาลัยแบบโลลานี้แหละ”

โลลาถอนหายใจซำๆ อย่างเหนื่อยหน่าย “ฉันมีเวลาอีกสองปีเจีก่อนที่จะเรียนจบ ถึงตอนนั้นฉันคงมีเงินมากพอแล้ว ฉันจะเลิกทุกอย่าง ฉันจะมีชีวิตใหม่ ฉันอยากเป็นพริตตี้ อยากเป็นดารา แต่ที่อยากมากที่สุดก็คือเป็นคุณนายไฮโซ”

ที่อยู่ได้จนถึงวันนี้ก็เพราะความหวังลมๆ แล้งๆ ที่สำคัญ โลลาแอบชอบผู้ชายคนหนึ่งชื่อ ‘ภาคิน’ เป็นรุ่นพี่ของเพื่อน ซึ่งตอนนี้ได้ยื่นมามาว่าเขาไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ แล้วถ้าเธอสวย มีภาพลักษณ์ที่ดี ไม่ใช่ผู้หญิงขายบริการ ผู้ชายไฮโซคนนั้นจะมีสายตามองมาที่เธอบ้างไหม

“คอยดูนะ ฉันจะหาสามีรวยๆ ไฮโซๆ ให้ได้ ฉันจะได้กลายเป็นไฮโซกับเขาบ้าง คงโก้่น่าดู” โลลาชอบอ่านข่าวสังคม นึกไปไกลว่าถ้าได้ควงสามีหล่อ รวยออกงาน แต่งตัวหรูๆ อยากได้อะไรแค่ปรายตาสามีก็จัดมาให้ เธอจะมีความสุขเพียงใด

คนอาบน้ำร้อนมาก่อนสายหน้า “คิดว่าคนพวกนั้นเขาจะรับได้หรือโลลา ถ้ารู้ว่าเธอผ่านอะไรมาบ้าง เลิกหวังได้แล้ว คนรวยๆ พวกนั้นเขาไม่ได้หrokที่จะเอาผู้หญิงกลางคืนไปเป็นเมียแต่ง”

แววตาโลลาสลดลง แต่แล้วกลับฉายแววหมายมาดและเอาแต่ใจขึ้นมาแทนที่ “เป็นเมียหลวงไม่ได้ เป็นน้อยฉันก็เอา ขอให้ได้เป็นเมียผู้ชายรวยๆ ก็พอ” โลลายิ้มร้าย วาดฝันความอยากได้อะยากมี

“โอ้ย!! นี่มันต้นฉบับเมียน้อยจริงๆ จะเอาผิวเขาให้ได้ ตายไปตกนรกนะยะ ปีนต้นจ้าวด้วย เดี่ยวจะหาว่าเจ้ไม่เตือน”

เจ็อรลื้อเล่นตามประสาคนคั่นเคยและรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิตของโลลา สาวน้อยนักศึกษาที่อีกไม่นานคงจะเรียนจบมหาวิทยาลัยชื่อดังในคณะนิเทศศาสตร์ แต่ใครจะรู้ว่าหญิงสาวภาพลักษณ์คุณหนูลูกผู้ดีจะแอบทำงานไซด์ไลน์ขายบริการให้แก่บรรดาไฮโซ และเบื้องลึกกว่านั้น...

ก่อนที่จะมาทำงานที่นี้ โอลาหนีจากอกแม่มาจากพญา การมีแม่เป็นโสเภณีแถวเขตพญาทำให้เธอต้องอับอายและโดนดูถูกดูแคลนจากเพื่อนๆ โดนดูถูกจากคนรอบข้างว่าโตขึ้นมาก็คงหนีไม่พ้นช่องโหลาจึงหาทางดิ้นหนีให้พ้นทุกทาง แม้มารดาของเธอยะพยายามส่งเสริมให้เรียนสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ แต่หงส์ก็มีปัญญาจะส่งเสริมได้แค่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก ซึ่งโหลาไม่คิดจะหยุดแค่นั้น เธอต้องได้ดีกว่าการเป็นหญิงขายบริการหรือสาวโรงงาน

พอโหลาเกิด จากที่เคยอาศัยอยู่กับเจ้าของร้านที่แม่ทำงานใกล้ชายหาดพญา ก็ย้ายขยายมาอยู่ที่ห้องเช่าคับแคบเก่าๆ หลังวัดในเขตพญากลาง เธอรับรู้ในสิ่งที่แม่ทำมาตลอดและยังเคยไปแอบดูงานของแม่ ภาพของแม่ที่ถูกผู้ชายไม่ซ้ำหน้า บ้างก็จับกั๊ก บ้างก็พวกนักเลงคุมบ่อนฝรั่ง ไทย จีน มาสลับกอดจูบ จับเนื้อตัว ล้วงนั่นควักนี่อย่างเปิดเผย เธอรับไม่ได้และน้อยใจในวาสนาที่ตนเองเกิดมาโดยไม่รู้ว่าใครเป็นพ่อ

แต่แม่อีกยังมีพระคุณตรงที่ยังเก็บโหลาไว้ และก็ทำให้เธอรู้ว่าการเกิดมาในที่ต่ำต้อย เด็กคนหนึ่งต้องพยายามถีบตัวเองเพียงใดกว่าจะมีวันนี้ได้ แม่วันนี้โหลาจะมีเงินใช้อย่างสบาย แต่ก็ยังเป็นอาชีพที่สังคมดูถูกดูแคลน แม้อาชีพไซด์ไลน์ก็คือการขายตัวที่มีระดับขึ้นมาเพราะลูกค้าเกรดดีกว่า แต่ในวันข้างหน้าเธอจะต้องสลัดอาชีพนี้ ไปสู่อาชีพใหม่ที่สังคมให้การยอมรับและยกย่อง เพื่อเป็นสะพานทอดไปหาผู้ชายดีๆ มีชาติตระกูล

โหลายังจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้ดี เธอไปหาแม่ เขาพบเธอขณะที่แม่เข้าห้องไปกับลูกค้าชาวเยอรมันที่หลังร้าน ซึ่งแบ่งซอยเป็นห้องแคบๆ ใช้รับแขกและเป็นสถานที่ที่แม่คลอດเธอที่นั่น เจ้าของร้านหัวงววยคราวพ่อ ผมสีดอกเลา แต่ก็ยังหัวงววยไม่เลิก บอกให้เธอไปคอยแม่ในห้องคาราโอเกะห้องหนึ่งซึ่งเปิดแอร์เย็นฉ่ำจะได้ไม่ร้อน เธอคิดว่านั้นคือน้ำใจจากมัน

แต่ไม่ใช่เลย นั่นคือการคิดบวกเกินไป และเป็นการคิดบวกครั้งสุดท้ายของโลก ชีวิตจริงไม่ได้โชคดีแบบที่คิด ชายคราวพ่อคนนั้นเข้ามาในห้องและคิดจะปลุกปล้ำเธอ โผล่มาขัดขึ้น เอาขวดเบียร์ตีหัวเขาจนแตก และหนีออกจากร้านไปทันที และรีบโทรศัพท์ไปตามให้แม่หนีออกมาจากร้าน แต่แม่กลับปฏิเสธ แม่บอกกับเธอว่าหากหนีไปแม่ก็ไม่ว่าจะทำงานอะไร จะเลี้ยงตัวเองได้อย่างไร

โผล่มาห้วงกลัวแม่ถูกซ้อม เมื่อแม่รู้ว่าเธอตีหัวชายคราวพ่อแตก กลับด่าทอเธอเข้าไปอีก ไม่ได้หวังสักนิดว่าเธอเกือบจะถูกข่มขืน หรือว่าการเสียตัวให้ผู้ชายเป็นเรื่องธรรมดาในสายตาของแม่ที่ไม่เคยพร่ำสอนอะไรเธอเลย นอกเสียจากให้หาผู้ชายรวยๆ มาเป็นสามี

‘โธ่! อีโผล่ อีลูกเวร มึงตีหัวพ่อกูแตกทำไม ยอมเขาหน่อยก็ได้เพื่อจะสบายขึ้น’

โผล่ยังจำประโยคนั้นได้ดี สมองของเธอมึนงง เจ้าของร้านกับแม่ของเธอจะมีอะไรลึกซึ้งกันนั้นไม่แปลกนัก แต่ที่แปลกคือแม่ที่โหดเหี้ยม ผู้ชายดึกว่าลูก นับแต่นั้นมา โผล่จึงหันหลังให้แม่ ทั้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง ทั้งอดีตที่แสนอัปยศก้าวสู่ชีวิตใหม่ แต่เชื่อว่าชีวิตนั้นจะเป็นดังซินเดอเรลลาที่จะพบเจ้าชายแสนดี เอื้อมมือมาจับเธอขึ้นจากซุ้มมรกตทันทีเสียเมื่อไหร่กัน

เมื่อหนีออกมาจากอกที่ไม่เคยให้ความอบอุ่นของแม่ โผล่ก็ไม่ให้มีใคร ไม่มีญาติที่โหด เพราะลืมตาดูโลกขึ้นมาก็มีแต่แม่กับห้องเก่าๆ ที่ได้เรียนจนจบ ม. 6 ก็เพราะครูแอมที่เป็นครูสมัยประถมมาขอร้องแม่ถึงบ้าน บอกว่าจะหาทุนให้จากผู้ใจบุญ หากเรียนไม่จบ ม. 6 เธอก็จะหางานทำลำบาก แม่จึงยอมให้เรียนเพราะกลัวว่าเธอจะหางานทำไม่ได้ และจะกลายเป็นภาระ

ครั้งที่หนีเข้ากรุงเทพฯ โผล่มีเงินติดกระเป๋ามาเพียงห้าร้อยบาท แบงก์สีม่วงยับๆ ที่พับใส่ในกระเป๋างวงเกงยีนขาดๆ ตั้งใจมาตายเอา

ดาบหน้า แต่เคราะห์ซ้ำกรรมชดยังไม่จบ เธอเกือบถูกจุดไปรูปโมโหม เพราะไปยืนรอรถในที่เปลี่ยว กลุ่มชายฉกรรจ์ขึ้นมา กรรรมกรก่อสร้าง ในละแวกนั้น พยายามทิ้งร่างของเธอเข้าไปในป่าละเมาะ บังเอิญว่าเจี๊อร์ และพรรคพวกสาวประเภทสองขับรถผ่านมา เห็นกระเป๋าเสื้อผ้าของไลลา ตกอยู่ข้างทาง และเห็นพุ่มไม้ไหวๆ จึงจอดรถและชวนกันลงไปดูแล้ว เข้าช่วยเหลือนเธอจากพวกที่หน้าเหมือนคนแต่จิตใจเหมือนสัตว์เดรัจฉาน พวกนั้นที่หวังจะย่ำยี จากนั้นไลลาจึงมีชีวิตใหม่ในไนต์คลับแห่งนี้

ก็เธอไม่ใช่นางเอกในนวนิยายหรือนางเอกละครหลังข่าว จะได้มี พระเอกมาตามช่วย แล้วจากนั้นจึงได้เข้าไปอยู่ในคฤหาสน์หรูหรา แล้ว พระเอกก็ตกหลุมรักขอแต่งงานกลายเป็นซินเดอเรลลา แต่ชีวิตจริง พวกแก๊งกะเทยที่ช่วยเธอไว้ให้ที่พักแ่เธอด้วยหนึ่งคืน เพราะเห็นว่า เธอไม่มีที่ไป แต่ใครล่ะจะรับเลี้ยง ไม่ใช่ญาติโยมเขาลักหน้อย ความรู้ ก็น้อย หางานทำยังไม่ได้ แต่เธอมีความสุขและความสาว...

เจี๊อร์คือมาฆ่าซึ่งคนดังแห่งคลับจูเลียต จึงชักชวนให้เธอเข้าสู่วงการน้ำกามไฮโซ การทำงานครั้งแรกคือการเปิดประมูลความสาวได้ เงินก้อนแรกในชีวิตนับแสนบาท แลกด้วยพรหมจารีที่เสียคนหนึ่งประมูลซื้อและใช้ร่างกายเธอจนคุ้มภายในคืนเดียว เรียกว่าตอนส่งตัวเข้าห้อง ไลลาเหมือนตุ๊กตายางแสนสวยราคาหลายแสน พอเสียนั้นก็กลับออกไป เธอกลายเป็นตุ๊กตายางตัวเดิมราวกับถูกผู้ชายกลัดมันย่ำยีมานับสิบปี และโยนทิ้งไว้ในห้อง

นี่ไงคือชีวิตจริงของเธอ!

“นี่ไลลานั่งคิดอะไรอยู่ จะคิดยันเช้าเลยมั้ง”

ไลลาหัวเราะ “ไม่ขนาดนั้นหรอกเจ้ ก็แค่คิดถึงความหลังเก่าๆ อันน่าเฟะที่อีกหน้อยฉันจะฝังกลบมันลงไป”

มาฆ่าซึ่งคนสวยสายหน้า “มัวอยู่ย่นานจนเกือบลืม เจ้ก็แค่จะมาบอกว่าเตรียมตัวทำงานได้แล้ว เสียทรงพลเขาโทร. มานัด ว่าจะเข้ามาหา

หนูตอนสองทุ่ม คนนี้กระเป๋านักมาก ทิปทีละหมื่นก็เคยมาแล้ว เอาใจเขาให้ดีละ ทำใหม่ๆ ที่เจี๊ยนไปงัดเอามาใช้ให้หมดเลยนะ เข้าใจไหม” เจี๊ยนสั่ง ก่อนที่จะเดินกลับออกไปจากห้องส่วนตัวของโลลาที่อยู่บนชั้นห้าของคลับสุดหรูแห่งนี้

“รับทราบค่ะเจ้ อ้อ...จันทร์อังคารหน้าฉันไม่เข้านะเจ้ ฉันติดสอบ”

เจี๊ยนพยักหน้ารับ “เข้าใจละ แม่นักศึกษาคิวทอง สอบเสร็จก็รีบเข้ามาทำงานละกันนะ ช่วงนี้กำลังเป็นขาขึ้น เพราะพุทธพลัสฯ จนถึงวันอาทิตย์หน้า เจี๊ยนคิวให้แล้ว โลลากำลังเด่นดัง คิวยาวไปทั้งเดือนเลยตอนนี้ใครๆ ก็อยากจะพบตัวจริงของหนู”

“เฮ้อ! กว่าฉันจะเรียนจบฉันจะมีผิวทั้งหมดยกเว้นคนนะเจ้ ตอนนี้อย่างที่นั่นนี่ดู ผิวฉันท่าจะมีมากกว่าอายุฉันสองเท่า”

โลลาหัวเราะในโชคชะตาที่เธอเป็นคนเลือกเดินเอง แววดาทะเยอ-ทะยานปรากฏขึ้น เธอไม่หยุดอยู่แค่นี้หรอก ลักวันจะต้องมีทุกอย่างที่อยากจะมี จะต้องมีสามีดีๆ พาเธอออกงานสังคม ต้องเดินไปถึงจุดนั้นให้ได้

“เจี๊ยนะ ถ้าโลลาไม่อย่างมีผิวรายชั่วโมงรายวันแบบนี้ โลลาก็จับเสียสวยๆ เข้าสิ ไอ้พวกเสียแ่ๆ มันชอบจะตายนักศึกษาชาวๆ เอ๊าะๆ ยิ่งถ้าสด ถ้าซิง มีบ้านให้บ้าน มีรถให้รถ จะเอาอะไรถ้ามันให้ได้ มันให้หมดแหละ เห็นมานักต่อนัก” เจี๊ยนหัวเราะ “มาเมาท์มอยนานแล้ว เจี๊ยนตัวก่อน จะต้องรีบไปห้องอื่นต่อ”

นางฟ้ากลางคืนเรียกเอาไว้ “เออ! เดี่ยวสิเจ้ อย่าเพิ่งไป”

เจี๊ยนหันมาทักสีหน้าสงสัย “มีอะไรอีกล่ะ เจี๊ยนต้องรีบไปบอกคิวรับแขกพวกนางคนอื่นๆ อีกนะ”

“เจี๊ยนามบัตรของคุณหมดคัลยกรรมมือดีคนนั้นทิ้งไว้ให้ฉันหน่อยสิ ตอนนี้นั้นยังไม่อยากทำ แต่อีกสักพัก ฉันอาจจะนึกอยากทำ

“คัดลอกขึ้นมาให้ได้”

“ทำไมล่ะ ถ้าคิดจะทำก็ทำไปเลยสิ” คนตอบไม่เข้าใจว่าจะต้องรออะไร

โลลาไหวไหวและมองเงาสะท้อนในกระจก เด็กสาววัยกำลังสดใส หน้าตาหมดจดผิวพรรณดี ขนาดยังไม่ทำคัดลอกเธอยังเป็นถึงดาวคณะ ถ้าทำคัดลอกแล้ว อาชีพที่เคยใฝ่ฝันอย่าง พรตต์ ดารา คงไม่ไกลเกินเอื้อม

โลลาจิกยิ้ม แวตาปรากฏความหวังครั้งใหม่ ก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นสีหน้าจริงจัง “ทำตอนที่ฉันเลิกทำงานที่นี่แล้วดีกว่า แหกที่เคยนอนกับฉันมันจะได้จำหน้าเก่าของฉันไม่ได้ จะได้ไม่มีใครรู้อดีตของฉัน”

เจอรเหยียดยิ้มและหัวเราะอย่างมีจริต ก่อนเอ่ยเสียงสูง “แผนสูงจริงนะหล่อน จะทำให้จำเค้าโครงหน้าไม่ได้เลยหรือไง”

โลลานึกถึงเสียหน้าหมู่นั้นที่เคยเข้ามาทักเธอ “ก็เอาให้มันสวยขึ้นกว่านี้จนคนที่เคยนอนกับฉันจำไม่ได้ แค่กลับคล้ายคลึงคลาก็พอ ให้อพวกเสียทั้งหลาย ไฮโซทั้งหมดทั้งแก ไม่แน่ อนาคตฉันอาจได้แต่งงานกับญาติของมันเข้าสักวันก็ได้ ถ้าวันแต่งงานของฉันมันมีความสุขไปกว่าเคยนอนกับฉันมาก่อน หรือผู้ชายที่มาในงานสักเจ็ดแปดคนบอกว่าเคยนอนกับฉันมาก่อน เจ๊ว่าเจ้าบ่าวเขาจะมองหน้าฉันยังไง ดีไม่ดีถูกยิงตายคางานแต่งเป็นข่าวหน้าหนึ่งอีก เพราะฉะนั้นต้องไม่มีใครจำได้ว่าฉันเคยทำงานที่นี่ เข้าใจหรือยังเจ๊”

เจอรยิ้มแฉ่ง หัวเราะหะ “น้ำเน่าวะ ยุงตอมทั้ง พอมมีการศึกษาเข้าหน่อยก็แผนสูงเชียวนะ คิดจะอัปหน้าใหม่ อัปชีวิตใหม่เลย จะเอาไวกี่เอาเถอะ ขอให้ไปได้ดีให้พ้นวงกะ...ก็แล้วกัน” เจอรหัวเราะ ยังใจดีที่ชื่อนามบัตรของหมอคนดังเอาไว้ให้

คล้อยหลังเจอร โลลามองกระจกบานใหญ่ตรงหน้าอีกครั้ง ภาพหญิงสาวสวยท่าทางคุณหนูไม่น่าจะมาอยู่ในสถานที่แบบนี้เลย แม้เงิน

จะดีก็ตาม อีกไม่ถึงชั่วโมง เธอก็จะมีสามีเพิ่มขึ้นอีกคนชื่อเสียงทรนกล
ย้อนคิดไล่ไปตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เธอผ่านผู้ชายมาที่คนแล้วนะ
ลิป ยี่ลิป ไม่ใช่ลิบ ไม่รู้ที่ลิป ช่างมันเถอะ คิดมากปวดสมอง

ภายในรั้วมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดัง ซึ่งโลลาภูมิใจนักหนาที่

สอบติดเข้ามาเรียนที่นี่ได้ หลังสอบวิชาเศรษฐศาสตร์ นักศึกษาหลาย
คนเดินคอตกออกมาจากห้องสอบ เพราะข้อสอบยากกว่าที่คิดไว้มาก
โลลาในชุดนักศึกษาเบอร์เอส กับกระโปรงสั้นผ่าข้างความยาวเสมอเข่า
ไม่แต่งหน้า รวบผมเรียบร้อยมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ากลุ่มเพื่อน

“ทำข้อสอบได้หรือเปล่าโลลา”

เพื่อนในกลุ่มหันมาถามโลลาที่เดินยิ้มออกมา และทิ้งตัวลงนั่ง
ที่โต๊ะม้าหินหน้าคณะใต้ต้นก้ามปู ที่มีถุงขนมขบเคี้ยว น้ำอัดลม และ
มะม่วงเปรี้ยวกับพริกเกลือวางอยู่ตรงกลางวง

โลลาไหวไหล่ สิ้นน้ำพูดบึ้ง “ไม่ได้...”

เพื่อนนักศึกษาร่างเล็ก ใบหน้าดูอ่อนกว่าวัย ไม่จัดว่าสวยแต่ก็
ไม่ถึงกับซีเหร่ แสดงสีหน้าไม่อยากเชื่อ “อะไรนะ เก่งอย่างโลลายังทำไม่ได้
แล้วพวกฉันจะเหลือเธอ ตกแน่ๆ งานนี้” พิมขวัญบ่นอุบ

“ฉันยังพูดไม่จบ ที่ว่าไม่ได้ก็คือ ไม่ได้คิดว่ามันจะง่ายขนาดนี้ละ”
โลลาหัวเราะเสียงดัง และเช็ดหน้าอย่างมั่นใจว่าวิชานี้คงไม่พลาดที่จะได้
เกรด A แต่เพื่อนสาวสองคนหันไปสบตากันก่อนจะเบ้าปาก

“เธอเน่เก่งจริงๆ นะโลลา สวยก็สวย เก่งก็เก่ง รวยอีกต่างหาก”

พิมขวัญเอ่ยชม เพราะรู้ว่าโลลาชอบให้คนอื่นยอ ถ้าอารมณ์ดีก็จะ
ซื้อขนมมาฝาก บางทีก็ใจป้ำพาไปเลี้ยงข้าว พิมขวัญจึงมองไปที่กระเป๋
หนังแกะสีดำราคาแพงที่โลลาเพิ่งซื้อมาใหม่ เป็นแบรนด์ดังที่สาวฯ
ไฝฝ่อนายกจะถือกัน ขนาดใบเล็กๆ ใบหนึ่งราคาก็ตกราวๆ เจ็ดถึง
แปดหมื่นบาท

โลลายิ้มเชิด “แข่งเรือแข่งพายแข่งได้ แข่งบุญวาสนาแข่งไม่ได้
เพิ่งถอยมาใหม่เมื่อวานจ้ะ”

เพื่อนๆ ในกลุ่มต่างคิดว่าโลลาเป็นคุณหนู เพราะใช้ข้าวของ
ราคาแพงและพักอยู่คอนโดฯ หรรษาใจกลางเมือง โลลาอ้างว่าพ่อและแม่
ของเธอเปิดร้านอาหารไทยอยู่ที่ประเทศเยอรมนี มีหลายสาขา ปีหนึ่ง
จะกลับเมืองไทยแค่หนึ่งหรือสองครั้ง จึงเช่าคอนโดฯ ให้บุตรสาวอยู่
จะได้เดินทางสะดวก

แต่แล้วสายตาของพิมขวัญและขวัญฤดี เพื่อนในกลุ่มของโลลา
กลับหันเหไปมองคนที่น่าอิจฉายิ่งกว่าโลลาหลายเท่า

“นั่นในกลุ่มดาวมหาลัย ดุสิยยขวัญ คนกลางที่รูปร่างดีๆ ผิวขาว
อมชมพูนั้นชื่อมินรญา หรือคุณหนูมิน คนนี้ที่ฉันทเคยเล่าให้ฟังยังไล่
ว่าสวย เร็ว หัวดี มารยาทงาม มีน้ำใจอีกต่างหาก โพรไฟล์เร็ดสุดๆ อ้อ
ยังไม่หมด เขาว่าเธอคนนี้รวยเวอร์ ก็แหมเป็นถึงลูกสาวเจ้าของร้านเพชร
ดัง”

เมื่อได้ยินว่าเพื่อนในกลุ่มชมคนอื่นที่ไม่ใช่ตัว มีหรือโลลาซึ่งเป็น
ถึงดาวคณะจะนั่งทนอยู่ได้ จึงเงยหน้ามองตามสายตาของพิมขวัญและ
ขวัญฤดีไป และสายตาแห่งความริษยาก็ก่อประกายขึ้น เมื่อมองเห็น
กลุ่มนักศึกษาไฮโซ หน้าตาดี เดินรวมกลุ่มคุยกะหนุงกะหนิงกันมา
ห้าคน แต่คนที่โดดเด่นกว่าใครมีอยู่สองคนคือ สลิตาและมินรญา แต่ที่
สวยเด่นสะดุดตาที่สุดก็คงเป็นสาวสวยผู้ที่เดินอยู่ตรงกลาง ‘มินรญา’
เจ้าของรูปร่างสูงเพียวราวร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ใบหน้าหวานละมุน
ผอมยาวตรงดำสนิทจุด雀斑ไหม ดวงตากกลมโตลึกใส แวววาว ผิวพรรณ
ขาวอมชมพูดูเป็นคุณหนูลูกผู้ดี ยามเดินก็ดูมาดมั่น ดึงดูดสายตาทุกคู่
ที่อยู่ในบริเวณนั้นให้เหลียวมองตามไป ยิ่งผู้ชายไม่ต้องพูดถึง มองกัน
ตะลึงงันราวกับถูกคาถาเนจิงงัง

“คนนี้แหละ ดาวมหาวิทยาลัยที่ฉันทเคยพูดถึงไง สวยจนเข้าตา

ผู้จัดละครหลายช่องมาทาบทามให้ไปเป็นนางเอกละครหลังข่าว แต่เขาลือกันว่าเธอเป็นถึงลูกเจ้าของร้านเพชรชื่อดัง ครอบครัวเลยไม่อยากให้เข้าวงการ ทำไมไม่มีใครชวนฉันไปเล่นละครบ้างนะ เป็นนางร้ายฉันก็เอา” ขวัญฤดีซึมไปบ่นไป น้อยใจในวาสนาของตนที่เป็นเพียงลูกแม่ค้าขายผัก

แววตาทุกคู่ของเพื่อนในกลุ่มหันกลับไปมองนักศึกษาสาวที่ชื่อ มีนรญาด้วยความชื่นชม แต่สำหรับโลลา นึกอยากจะพุ่งร่างไปกระชากแม่คนนั้นมาตบสั่งสอนสักทีสองทีที่มาเดินอวดโฉมผ่านหน้าคณะ ทำตัวเด่นแย่งซีนเกินหน้าดาวคณะนิเทศศาสตร์อย่างเธอ

ดวงหน้าสวยใสของโลลาแผ่ริมฝีปาก พลังนึกสงสัย “ทำไมฉันไม่เคยเห็นหน้ายายดาวมหาวิทยาลัยคนนี้มาก่อน”

“แหม ก็มหาวิทยาลัยเราออกจะกว้างใหญ่ แถมพอเธอเรียนจบคาบก็หายแวๆ แทบไม่ได้ร่วมกิจกรรมอะไรของมหาวิทยาลัย แล้วจะเจอเขาได้อย่างไร เลยพลาดเห็นคนสวยๆ”

ความริษยาไม่เข้าใครออกใคร และก็ติดตัวเธอมาตั้งแต่เด็ก “ก็ไม่เห็นจะสวยสักเท่าไร” โลลาสะบัดหน้าหนี เลิกมองตามมีนรญา รอยยิ้มสดใสในตอนแรกที่คุยกับเพื่อนๆ จางหายไป เหลือเพียงความริษยาที่แอบซ่อนเอาไว้ในใจเพียงลำพัง

พึมพำขวัญยังไม่หยุดชื่นชมดาวมหาวิทยาลัยตามนิสัยคนช่างพูด แม้ว่ามีนรญาจะเดินผ่านไปแล้ว “ผิวสวยมากเลยนะ ขาวอมชมพู ดูผู้ดีจริงไหมจะโลลา”

“ก็ไม่รู้สิ ขาวอมชมพูเธอ ฉันว่าผิวออกซีดไปหน่อยนะ”

โลลาก็มองผิวของตัวเองที่ออกขาวอมเหลือง นวลเนียนตามธรรมชาติ ซึ่งเธอเคยพอใจมาตลอด แต่วันนี้ โลลาเริ่มไม่พอใจในสิ่งที่เห็น พลังนึกในใจว่าจะหาเวลาร่างไปฉีดยาขาวโชน จะได้มีผิวขาวอมชมพูแบบนั้นบ้าง

‘สักวัน ฉันจะขาวกว่า สวยกว่าเธอให้ดูยัยมินรญา’

“เธอเป็นเชียร์ลีดเดอร์ด้วยนะ ได้ยินว่าเต้นเก่งมาก ขวัญใจหนุ่มๆ ทั้งมหาวิทยาลัย วันหลังเราไปดูเธอซ้อมกันดีกว่า นี่ก็ใกล้งานกีฬาของมหาวิทยาลัยแล้วด้วย” จุ่มจิม สวาทรงท่วม ผิดาแดง น้ำหนักเกือบ แปดสิบกิโลกรัมเสนอความคิด

โลลาโกรธที่เพื่อนซึ่งปกติเคยชมแต่เธอมาตลอด แต่วันนี้มีที่ทำ ว่าปลื้มความสุข ความรวย ของแม่คุณหนูดามมหาวิทยาลัยคนนั้นกัน อย่างออกหน้าออกตา โลลาจึงลุกพรุดจากเก้าอี้หินอ่อนสีขาว แล้วสะบัด บั้นท้ายงอนๆ ออกจากกลุ่มเดินออกไปทางประตูร่วมมหาวิทยาลัย

นั่นเป็นการสร้างความงุนงงให้แก่เพื่อนร่วมโต๊ะที่ไม่เข้าใจว่าโลลา เป็นอะไร ได้แต่มองหน้ากันจนใครคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “สงสัยต่อมอิจฉา จะกำเริบ”

ร่างระหงที่อยู่ในชุดนักศึกษาอ่อนช้อยรัดรีงีวส์สัดส่วน เดินไป ตามทางปูนที่มีหลังคาทำจากเมทัลชีตสีขาวยาวสุดสายตาไปเรื่อยๆ มอง เห็นคุณหนูมินรญานั่งรถเบนซ์คันหรู มีคนขับรถให้ผ่านออกไป ก็รู้สึกถึงความต่ำต้อยของตัวเอง

ทำไมนะ บางคนถึงเกิดมาแสนสุขสบาย ในขณะที่บางคนต้อง ตะเกียกตะกายกว่าจะได้อะไรสักชิ้นสักอัน

ดวงตาริษยามองภาพคุณหนูไฮโซในรถคันหรูจนสุดสายตา และ ก้มมองตนเองที่ต้องใช้สองขาเดินออกจากประตูร่วมมหาวิทยาลัย

“มินรญาก็มินรญาเถอะ เธอเน่ดามมหาวิทยาลัย ส่วนฉันเป็น ดาวไฮด์ไลน์ ลองเธอเกิดมาจากดินแบบฉัน เธอก็ไม่มีทางเป็นดาวได้ หรอก แต่ผู้หญิงที่เกิดจากดินแบบฉัน สักวันจะก้าวไปเป็นดาวให้โดดเด่น กว่าเธอ”

ไกล้งานฟุตบอลประเพณีของมหาวิทยาลัย วันนี้โลลาขอเจอร์
 พักงานหนึ่งวันเพราะรู้สึกอ่อนเพลีย หลายวันมานี้เธอมีคิวงานติดกัน
 บางคืนต้องขึ้นงานสองสามคิวติด แม้จะมีรายได้เป็นหลักแสนต่อคืน
 แต่ก็ทำเธอแย่ไปเหมือนกัน เพราะต้องคอยรักษาหน้าตาและรูปร่าง
 ให้ดูดี

หลังหมดคาบเรียนโลลาไม่รู้จะไปไหนดี จึงตัดสินใจเดินไปเรื่อยๆ
 อย่างอ้อยอิ่ง ลัดเลาะไปตามสนามกีฬาที่มีต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ปลูกเรียงราย
 ดอกสีชมพูอมม่วงร่วงโรยลงบนสนามกีฬากว้างที่มีหญ้าสีเขียวปกคลุม
 จนกระทั่งดวงตาคู่สวยที่ดัดขนตาและปิดม่านศารทาวัวอย่างดีสะกด
 เข้ากับกลุ่มเชียร์ลีดเดอร์ที่กำลังซ้อมเต้นกันอยู่ ท่ามกลางผู้คนนับร้อย
 ทั้งบนอัฒจันทร์ และที่นั่งเรียงกันอยู่ที่สนามหญ้า

แต่คนที่ดึงดูดสายตาได้มากที่สุดคงหนีไม่พ้นดาวมหาวิทยาลัย
 ที่ชื่อมินรญา ความสวยที่โดดเด่นเกินขนาดคนอื่นๆ ในทีมเชียร์ลีดเดอร์
 ด้วยกัน รวมถึงท่าทีงามสง่า ก็ทำให้ไพร่ยาของโลลาลุกโซนขึ้นไปอีก
 และยากที่จะสบลงได้ ทำไมนะ เธอไม่เกิดมาร่ำรวย มั่งคั่ง มีคน
 ล้อมหน้าล้อมหลัง เอาอกเอาใจแบบผู้หญิงคนนี้บ้าง

มินรญาคือต้นแบบของโลลาที่อยากเป็น

ทำไมฟ้าถึงแกล้งเธอให้เกิดมาต้อยต่ำ ลำบากเลือดตาแทบกระเด็น
 กว่าจะได้มาได้ก็แทบจะไม่รอด แต่บางคนถึงเกิดมาสุขสบายอยู่บนกองเงิน
 กองทอง โดยไม่ต้องเสาะแสวงหาสิ่งใด ความยุติธรรมอยู่ตรงไหน

ภาพรุ่นพี่นักศึกษายศขณะแพทยศาสตร์ส่งแก้วน้ำเย็นเย็นให้
 มินรญาอย่างเอาใจ ภาพกองเชียร์ที่ร้องเพลงเชียร์ ประบมือให้จังหวะ
 ตาก็จับจ้องความสวยของดาวมหาวิทยาลัย ทำให้โลลารู้สึกริษยา อยากได้
 รับสายตาที่ชื่นชมจากคนรอบข้างบ้าง ไม่ใช่แววตากระหายจากพวก
 ผู้ชายก่ลัดมันเวลาเห็นเธอเปลื้องผ้า

“เพราะฟ้าไม่มีตา ฟ้าไม่ยุติธรรม ฉันไม่เชื่อหรอกว่าฟ้าจะยุติธรรม

ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยทำร้ายใครก็ไม่เห็นจะได้ดี ฉันเชื่อในการกระทำ
ใครทำ ใครดี ใครได้ เพราะฉะนั้นอยากได้อะไรก็ต้องทำเอาเอง”

นิ้วมือเรียวเล็กดังลำเทียนกำเข้าหากันแน่นเมื่อมองไปในสนาม
เชียร์ลีดเดอร์สาวสวยหุ่นเพรียวทั้งหกคนกำลังเริ่มซ้อมเต้นกันด้วย
ท่วงท่าสนุกสนาน ตรงกลางฝั่งซ้ายนั้นคือมินรญาที่จะเต้นท่าไหน จะทำ
อะไรก็ดูดีไปเสียหมด การเป็นเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้
ไม่ใช่เรื่องง่าย ถ้าหากไม่สวยจริง ไม่มีความสามารถ ก็ไม่มีโอกาสได้รับ
การคัดเลือก

“ทำไมนะไม่มีใครมาทาบถามฉันบ้าง ฉันสวยแพ่แม่นั้นหรือ
หรือฉันไม่รวย ไม่ใช่คุณหนู หรือเพราะฉันเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาเดินดิน
ที่ชื่อโลลา ไม่ได้มีคำว่าคุณหนูหน้าหน้าเหมือนแม่นั้น”

เมื่อถึงเวลาพักซ้อม โลลามองเห็นนักศึกษาชายหลายคนจาก
หลายคณะเอาดอกไม้ไปให้มินรญา บ้างก็หาน้ำดื่ม ขนมขบเคี้ยว ไปให้ถึง
ขอบสนาม บางคนก็มาขอถ่ายรูป แม่นั้นก็ดูยิ้มเป็นกันเองให้ทุกคน แต่
ไม่ได้ให้ความสำคัญกับใครเป็นพิเศษ

‘ตกลงนั่งดาวคนนี้นั้นเป็นนักศึกษาหรือดารากันแน่ มีแต่คน
มະรุมมะตุ้มเอาอกเอาใจ มีขอถ่ายรูปกันด้วย’

โลลามองนักศึกษาที่จับกลุ่มทำกิจกรรมอยู่ที่ขอบสนาม ทำไม
คนพวกนี้ถึงมีเวลาดีๆ ได้ทำกิจกรรม ได้ทำตามฝัน มีเวลาเที่ยวเล่นกัน
ในขณะที่ยามว่างของเธอลบต้องกลายเป็นเครื่องบำเรอกามให้เศรษฐี
เพื่อหาตำแหน่งกิต ชื่อข้าวของแบรนด์เนมที่คิดว่าจะเอามาเติมเต็มชีวิต
ที่ขาดวัน เพื่อให้หลุดพ้นคำว่าอยากได้ อยากมี แต่เติมเท่าไรก็ไม่เติม
สักที

คำว่าทำไมและทำไมผุดขึ้นในสมองและกลางหัวใจของเธอในร่าง
บอบบางที่มีดีกรีความสวยไม่แพ้ใคร แต่ก็ยังต้องเป็นรองให้แก่ มินรญา
เพชรพาณิชย์ ทายาทสาวของบริษัท ไดมอนด์ เจมส์ แอนด์ จิวเวลรี่

ณ ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ

มีนรญา สาวไทยในชุดสูทสีดำ กระโปรงยาวเลยเข่าเล็กน้อย ดูเรียบหรู พร้อมกระเป๋าเดินทางใบโตหลายใบวางไว้ข้างๆ ตัว เตรียมตัวไปเรียนต่อปริญญาโทด้านการออกแบบเครื่องประดับ ในสถาบันการศึกษาชั้นนำระดับโลกที่ประเทศอังกฤษ หลังจากจบปริญญาตรีด้านการตลาดจากมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดัง มีนรญาเคยไปศึกษาคอร์สระยะสั้นเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องประดับมาก่อนหน้านี้แล้วและรู้สึกชอบ เธอจึงตัดสินใจไปเรียนต่อด้านการออกแบบเครื่องประดับอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราว

เจ้าของวงแหวนรูปไข่ ปากนิคจมูกน้อยในวัยยี่สิบสองปี แต่งหน้าอ่อนๆ แต่สวยชวนมอง กำลังกอดรำล้าผู้เป็นมารดาอย่างอาลัยอาวรณ์ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าตกเป็นเป้าสายตาของใครบางคน

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งราวร้อยเจ็ดสิบกว่าเซนติเมตร เจ้าของใบหน้าที่คม คิ้วหนา ดวงตาเข้มสีน้ำตาล ทั้งปากและจมูกกว้าง เป็นความหล่อที่ดึงดูดซึ่งถอดส่วนดีๆ มาจากบิดาและมารดา ที่ชื่อ ภาคิน โภควัฒน์โภคิน บุตรชายเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์ชื่อดัง ซึ่งเดินทางกลับมาเยี่ยมประเทศบ้านเกิดหลังจากไปเรียนต่อที่อังกฤษจนใกล้จะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท

ภาคินมองเลี้ยวหน้าของมีนรญาจนเพลิน กระทั่งปะทะเข้ากับใครคนหนึ่งอย่างจัง

“โอ๊ย!...ขอโทษครับ” หนุ่มนักเรียนนอกกล่าวคำขอโทษโดยไม่มองหน้าอีกฝ่าย เพราะยังคงมองหาแต่สาวสวยคนนั้น จนกระทั่ง...

“ไ้อ้บ้า! เดินไม่มองทาง มัวมองอะไรอยู่เจ้าเค”

“พี่โย!”

โยธินส่ายหน้าอย่างระอา “เฮ้อ! ไ้อ้หมอนี้ มองแต่สาวไม่มองทาง คนคนกันเองยังไม่วู้ตัว”

โยธินเป็นเพื่อนรุ่นพี่นักเรียนไทยที่ไปเรียนต่อที่อังกฤษด้วยกัน แต่โยธินเรียนจบเดินทางกลับมาก่อน เพื่อกลับมารับช่วงดูแลบริษัท รับเหมาก่อสร้างแทนบิดา แต่คนทั้งสองก็ยังติดต่อกันอยู่เสมอ และวันนี้โยธินได้ข่าวว่ารุ่นน้องจะเดินทางกลับมาเยี่ยมญาติที่เมืองไทย เขา จึงปลีกเวลามารับตามประสานสนิทคั่นเคย

“เมื่อตะกี๋มองอะไรอยู่เจ้าเค ใจลอยจนชนพีเกือบจะล้ม”

ภาคินเหลียวซ้ายที่ขวาที่ กลับหลังหันก็ยังไม่พบตัวหญิงสาวคนนั้น จึงจับไหล่ดันตัวรุ่นพี่ไปข้างๆ “มองคนสวยนะสิครับ พีโยอย่างสิ พีหลบไปก่อน”

“อะไรของมันวะไอ้เค” โยธินเกาศีรษะแกรกๆ

“เสียดาย! หายไปไหนแล้ว จะเจอกันอีกไหม” ภาคินสอตส่ายส่ายตาทหาสาวสวยคนนั้นจนทั่ว แต่ไม่เห็นแม้เงา

โยธินส่ายหน้า “ยังไม่เลิกนิสัยเจ้าชู้อีกเธอเจ้าเค เดี่ยวได้ตายเพราะผู้หญิงสักวัน” หมอนี่ก็กวาดสวณักศึกษาที่อังกฤษไปหลายคน

“ใครว่าผมเจ้าชู้ แค่งยังไม่เจอคนที่ถูกใจต่างหาก แต่คนเมื่อครู่นี้ถูกใจมาก รู้สึกเหมือนบุพเพสันนิวาสจะเริ่มต้นทำงานแล้ว แต่เสียดายคนสวยของผมหายไปไหนเร็วจัง โอมเพี้ยง! ขอให้ได้เจอกันอีกครั้งเถอะ ผมจะจีบเธอมาเป็นหวานใจให้ได้เลยคอยดู”

“เจ้าเค เป็นอาวมกไอ้หมอนี่ ว่าแต่เที่ยวนีกลับมาก็วัน”

ภาคินยังไม่เลิกกวาดตามองหาสาวสวยคนนั้น แต่กี๋ไร้วแวของเลี้ยวหน้าหวานๆ นั้น เขาอยากเจอเธออีก ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่เห็นกันแค่แวบแรกแล้วจะทำให้เขารู้สึกถึงแรงดึงดูดที่มีต่อกันได้มากขนาดนี้ ไม่รู้ว่าเธอคนนั้นกำลังจะเดินทางไปไหน

‘อยากรู้จักชื่อ’

‘อยากได้เบอร์โทร.’

‘อยากรู้ว่าเธอมีใครในใจหรือยัง’

โยธินส่ายหน้าให้แก่แววตาเพ้อๆ กับท่าที่เหม่อลอย แถมยิ้มอยู่คนเดียวของภาคิน ก่อนจะทำเอวสองข้างและตะโกนใส่หน้า “เจ้าเค! ฟังมาได้ยินไหมว่ามาเที่ยวนี้จะอยู่เมืองไทยกี่วัน”

ภาคินหันมาหัวเราะเหะๆ “ทำไมจะต้องเสียงดัง พูดเบาๆ ก็ได้ยินแล้ว สองอาทิตย์ครึ่งพี่โย จากนั้นผมต้องรีบกลับไปอังกฤษต่อ ยังไงปีนี้ผมต้องเรียนให้จบ”

แม้ภาคินจะขึ้นชื่อเรื่องควงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า แต่ก็มีมารับผิดชอบสูง เขาตั้งใจจะเรียนให้จบตรงตามเวลา เพราะธุรกิจของบิดารอผู้บริหารไฟแรงอย่างเขามาสานต่อ ในเมื่อพ่อแม่ตั้งความหวังกับทายาทคนเดียวอย่างเขา แล้วเขาจะทำให้ท่านผิดหวังได้อย่างไร

โลลามองออกไปนอกกระทู้อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าเธอจะไปยืนอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ดินแดนที่เธอเคยใฝ่ฝันอยากจะไปเยือนและเรียนต่อ โลลาเคยคิดเล่นๆ เอาไว้ว่าอยากจะลองเอามือจับหิมะขึ้นมาปั้นเล่น เพราะอยากรู้ว่าจะเย็นขนาดไหน และหากเอาน้ำหวานสีแดงราดลงไปบนหิมะ รสชาติจะเหมือนน้ำแข็งไสหรือเปล่า

อยากไปชมกำแพงเฮเดรียนที่ถูกสร้างขึ้นโดยชาวโรมัน เพื่อป้องกันการรุกรานของชนเผ่าสกอตแลนด์ เดินชมมหาวิหารยอร์ก ถ่ายรูปโพสต์ท่าเก๋ๆ คู่กับหอนาฬิกาบิ๊กเบน เยี่ยมชมพระราชวังวินเซอร์ และอัปรูปลงเพชฌัญญ์ให้เพื่อนๆ กดไลค์ด้วยความอิจฉา ไม่พลาดกับการจิบน้ำชายามบ่าย โดยรับประทานคู่กับมาการองหอมหวานที่ลาดูรี พร้อมกับชิม Ben's Cookies แสนอร่อยที่เพื่อนๆ หลายคนแนะนำว่าห้ามพลาด

โลลาหลับตาพริ้ม สูดลมหายใจเข้าปอด จินตนาการเรื่องที่เธอ ‘อยาก’ อย่างมีความสุข ข้อเสียอย่างเดียวในทริปนี้คือมีชายแก่ครวญพ้อไปด้วย

ถ้าเปลี่ยนเป็นหนุ่มหน้าตาดีๆ ลักคนเธอคงมีความสุขกว่านี้มาก

เสียใหญ่มีเวลาว่าง เพราะตอนนั้นมนุษย์ป่าหน้าป่วย ภรรยาของเขาที่โลลาเกลียดนักหนา บินไปเยี่ยมลูกสาวที่เรียนอยู่ที่แคนาดา

โลลาเลิกทำงานไซด์ไลน์ขายบริการให้พวกเศรษฐีหลังจากเก็บเงินได้เป็นหลักล้านแล้ว เธอรู้ดีว่าจะทำงานไซด์ไลน์จนกระทั่งเรียนจบไม่ได้ เพราะจะทำให้ร่างกายทรุดโทรมและอาจมีเรื่องอื้อฉาวตามมา เธออาจถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัย แม้ทางไนต์คลับไฮโซแห่งนี้จะช่วยปกปิดเรื่องของเธอเป็นความลับ แต่ก็ไม่สามารถปิดปากลูกค้าได้

หลายครั้งที่อาเสีย อาเฮีย หนู่มไฮโซทั้งหลาย เข้ามาหักเธอด้วยท่าทีกะลิมกะเหลี่ย ขณะเดินชอปปิงที่ห้างหรูกับเพื่อนๆ ทำให้เพื่อนนักศึกษหลายคนเริ่มสงสัยว่าเธอแอบทำงานอะไร และคนมองการณ์ไกลอย่างโลลาก็คิดแล้วว่า หากเธอคิดจะอำลาวงการคนกลางคืน ก็ไม่ควรมัวเฝ้าจตจำหน้าโลลา ดาวไซด์ไลน์คนดังแห่งคลับจูเลียตได้อีกต่อไป

โลลารวบรวมเงินก้อนหนึ่งเป็นตัวเลขถึงเจ็ดหลักจากการขายเรือนร่างให้เศรษฐีไฮโซเสพสุข เดินทางไปพบหมอโฮที่เกาหลี และเล่าเรื่องราวชีวิตบางส่วนของเธอให้หมอฟัง พร้อมทั้งบอกความต้องการให้หมอโฮช่วยคัดสรรกรรมเปลี่ยนชีวิตให้แก่เธอ โดยการเปลี่ยนใบหน้าเพื่ออำพรางใบหน้าที่แท้จริง

เสียเจียงเป็นนักการเมืองท้องถิ่นชื่อดัง เริ่มรู้จักกับโลลาเมื่อตอนเธอเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีที่ 3 เพราะโลลาสนิทสนมกับเพื่อนรุ่นพี่ต่างคณะคนหนึ่งชื่อ เกตุมุกฎา หรือเกตุ ซึ่งทำงานพิเศษช่วยงานเอกสารอยู่ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัดหนึ่ง

วันหนึ่งโลลาไปพบเกตุที่ทำงาน เพราะต้องการให้เกตุช่วยหาข้อมูลในการทำรายงาน ทำให้โลลาได้พบกับเสียเจียงที่นั่น ทันทีที่เสียเจียงเห็นโลลาก็ประทับใจในรูปร่าง หน้าตา เมื่อไม่ได้ทำงานไซด์ไลน์แล้ว เงินที่มีอยู่ก็ร่อยหรอไปกับเรื่องของความสวยและการรักษาความสาว โลลาจึงคิดอยากจะหาคนเลี้ยงดู

เมื่อเห็นว่าเสียใหญ่้วยคราวพอใจถึง และมีท่าที่สนใจเธอ หญิงสาว จึงใช้เส้นหว่านล้อม ไม่ทันไร เสียเจียงก็ติดหลุมพรางของเธอ เขา เสนอรถหนึ่งคัน บ้านหนึ่งหลัง พร้อมเงินสดโอนเข้าบัญชีทุกๆ เดือน แล้วเรื่องอะไรที่โลลาจะปฏิเสธ เมื่อถึงเวลาที่ยากจะเลิกดูดเลือดดูตเนื้อ เธอก็จะสลัดเขาทิ้ง หากเธอมีที่หมายใหม่ที่ดีกว่า หล่อกว่า และรวยกว่า

ในรถยนต์สปอร์ตคันหรู เสียเจียงพาเด็กสาวที่เขาเลี้ยงดูเอาไว้ ตั้งแต่เธอยังเรียนไม่จบมหาวิทยาลัย จนตอนนี้เธอเรียนจบคณะ นิเทศศาสตร์ พ่วงเกียรติคุณอันดับ 2 ด้วยคะแนนเฉลี่ย 3.35 เขาจึง ให้รางวัลภรรยาด้วยคนสวยด้วยการพาไปเที่ยวอังกฤษ

โลลานั้นกลับอิงศีรษะได้รูปกับเบาะหนังรถยนต์ ถูกปลุกเบาๆ ด้วยการหอมแก้มเนียนใสฟอดใหญ่ หญิงสาวรู้สึกรังเกียจคนแก่คราวพ่อ แต่สิ่งที่แสดงออกคือรอยยิ้มหวานบาดใจ

“แอบหอมโลลาเธอคะเสีย” ดวงหน้าสวยค่อยๆ ปรีดตาขึ้นจน เต็มตา และกะพริบตาปริบๆ รวากับตุ๊กตาบาร์บี้ “ปลุกโลลาทำไมคะ เสีย”

“หนูโลลาจะ ก็นี่มันถึงสนามบินแล้วนี่คนสวย” เสียใหญ่ใจถึงยิ้มให้ ยกมือบีบจมูกสาวน้อยร้อยเล่ห์เหลี่ยม

โลลานั้นคิดอะไรเรื่อยเปื่อยแล้วก็หลับมาตลอดทาง เมื่อคืน เสียเจียงทำให้เธอไม่ได้หลับได้นอนทั้งคืน ไม่รู้ไปได้ยาชูกำลังดีมาจากไหน

เมื่อรถจอดสนิทหน้าอาคารผู้โดยสาร คนขับรถของเสียเจียง ก้าวลงมาจากรถ เดินอ้อมมาเปิดประตูให้เจ้านายและโลลาในฐานะ เมียน้อยของเสีย จากนั้นก็ยกกระเป๋าเดินทางลงจากท้ายรถ

เสียเจียงกับโลลาลงมาจากรถยนต์คันหรู เป็นเวลาเดียวกับที่ ภาคินกำลังยกกระเป๋าเดินทางสีดำล่อลากไปโตะขึ้นรถ ทำให้โลลามอง

ไม่เห็นว่าคุณที่เธอเคยแอบชอบและรู้ว่าเขาไปเรียนต่างประเทศอยู่ใกล้ เธอแค่เอื้อม แต่ก็เหมือนบุพเพจะไม่นำพา เพราะเมื่อโลลาหันกลับไปมอง ณ จุดที่ภาคินยืนอยู่ รถที่มารับภาคินก็เคลื่อนตัวออกไปแล้ว

“ไปจะหนูโลลา เรามาถึงช้า เดี่ยวจะตกเครื่อง รีบๆ เดินเข้าเถอะ เดี่ยวจะไม่ทัน เครื่องจะออกแล้ว” เสี่ยเจียงหันมาสะกิดแขนโลลา แล้วเร่งฝีเท้าเพื่อไปยังอาคารพักผู้โดยสารชั้นใน ท่ามกลางผู้คนคลาคล่ำ ที่ให้บริการอยู่ในสนามบิน

เมื่อขึ้นเครื่องเรียบร้อย พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินสาวสวยในชุดโทนสีม่วงยกมือไหว้ พร้อมกล่าวคำทักทายสวัสดิ์ ระหว่างทางเดินไปยังที่นั่ง พลันสายตาของโลลาก็สะดุดเข้ากับหญิงสาวร่างระหงที่นั่งติดริมหน้าต่าง ซึ่งกำลังทอดสายตาออกไปด้านนอกอย่างไม่มีจุดหมาย

‘มีรณูญา! แม่นั้นจะไปทำอะไรที่อังกฤษ หรือว่าจะไปเรียนต่อ’

โลลาก็อยากไปเรียนที่อังกฤษเช่นกัน แต่เสี่ยเจียงไม่อนุญาติ ไม่มีทางที่เขาจะยอมให้เธอไป ใครบ้างล่ะจะส่งเสียน้อยให้ไปไกลหู ไกลตา ไกลตัว ถึงเขาจะมีบ้านเล็กหลายบ้านก็ตาม

หญิงสาวอดใจไม่ได้หากสิ่งที่เธอคิดเป็นเรื่องจริงที่อดีตดาวมหาวิทยาลัยกำลังจะลัดฟ้าไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษ ทำให้ชีวิตช่างน่าอิจฉาแบบนี้ ต่อมาจึงจะเริ่มทำงานอีกครั้ง

อาการหยุดเดินอย่างกะทันหันทำให้เสี่ยเจียงแปลกใจ “ทำไมหยุดเดินล่ะจะหนูโลลา”

เจ้าของนัยน์ตาสวยเฉียวหันกลับมาตอบเสียงใหญ่ที่เดินตาม “เจอคนรู้จักนะคะ”

เสี่ยเจียงมองตามสายตาที่โลลามองหญิงสาวสวยที่นั่งติดริมหน้าต่างอย่างสนใจ “สวย เพื่อนหนูโลลาหรือจะ สวยๆ แบบนี้ทำไมไม่เคยแนะนำให้เสี่ยรู้จักเลย”

เสี่ยเจียงมองสาวสวยๆ ทุกคน เพราะเขาก็ไม่ได้มีเพียงโลลา

เพียงแต่โลลาคือคนโปรต แต่ก็เป็นคนโปรตที่กินนรา เมียใหญ่ของเสียเจียงเกลียดที่สุด

เสียงที่เคยหวานตอบห้วนอย่างกีดกัน “ไม่ใช่เพื่อน แต่เคยเห็นหน้ากันที่มหาวิทยาลัยเท่านั้นล่ะ”

“เธอจะ แต่สวยเนอะ” เสียเจียงมองมีนรญาไม่วางตา “นึกว่าสนิทกันจะได้...”

โลลาหันมาชักสีหน้าไม่พอใจ หูดหงิดที่เสียเจียงชื่นชมมีนรญาอย่างออกหน้าออกตา เธอจึงรีบเดินตามแอร์โฮสเตสสาวไปยังที่นั่งริมหน้าต่างของตน เมื่อทรุดกายนั่งลงเรียบร้อย โลลาดอดตื่นเต้นไม่ได้กับการขึ้นเครื่องบินครั้งแรก และจะได้ไปเที่ยวอังกฤษ ประเทศที่เธอใฝ่ฝัน

ดูสิ! ชีวิต คนหนึ่งได้ไปเรียนต่อ อีกคนต้องเอาตัวเข้าแลกถึงจะได้ไป กลางวันไปเที่ยว กลางคืนก็ต้องคอยปรนนิบัติเสีย โลลายิ้มหยันกับชีวิต

เมื่อไรเธอจะสลัดไอ้เสียบ้ากามนี้ออกไปจากชีวิต ระหว่างนี้เธอจะต้องสูบเงินสูบทองให้ได้มากที่สุดเพื่อเก็บไว้ตั้งตัว

สาวเซ็กซี่ที่กำลังจะเริ่มเข้าวงการพริตตี้ชักสีหน้าขะเขย่ง เมื่ปากอย่างรังเกียจเมื่อหันมาเห็นเสียเจียง ที่นั่งบ๊ีบก็หลับบ๊ีบแถมยังกรนเสียงดัง หากเขาไม่รวยและพุ่มเงินทองให้เธอไม่อันแล้วละก็ เธอจะไม่ยอมทนเป็นเมียน้อยไอ้เสียหมูตอนเป็นอันขาด

เมื่อเห็นว่าเสียเจียงหลับสนิท เวลาที่เป็นส่วนตัวแบบนี้โลลาก็ชวนนึกถึงผู้ชายที่เป็นรุ่นพี่ของเพื่อน เธอได้ข่าวมาว่าเธอไปเรียนต่อที่อังกฤษ เขาคือคนที่ช่วยเธอไว้จากการถูกแอบถ่ายภาพใต้กระโปรงระหว่างไปเดินช้อปปิ้ง ภาพของเขายังติดตรึงในใจ ไปอังกฤษครั้งนี้เธออาจจะบังเอิญเดินชนกับเขาก็ได้ แต่เขาละ จะจำเธอได้ไหมเมื่อหน้าตาเธอเปลี่ยนแปลงไป

‘ปานนี้คุณจะอยู่ที่ไหนคะ ภาคิน ฉันอยากเจอคุณ เมื่อไหร่โชค
ชะตาจะพาเรามาพบกันอีกครั้ง ฉันทรمانกับการรอคอยเหลือเกิน แต่
ฉันก็เชื่อว่าเราจะได้พบกันอีก Forget me not อย่าลืมฉันนะคะ’

อากาศที่อังกฤษค่อนข้างหนาว ผิดกับที่เมืองไทย อยู่ที่นี่ มีนรญา
รู้จักแต่ฮีตเตอร์ ใครบ้างจะเปิดแอร์ มาแรกๆ เธอ น้ำหนักลงไปถึงสาม
กิโลกรัม เพราะกินอะไรไม่ค่อยได้ เธอเบื่ออาหารประเภทชีส แฮม
ไส้กรอก เบอร์เกอร์ ซึ่งเคยเป็นอาหารโปรดตอนอยู่ที่เมืองไทย พอมา
อยู่ที่นี่กลับรู้สึกเบื่อหน่าย หญิงสาวคิดถึงอาหารไทย

มีนรญานั่งจดบันทึกอยู่ตรงริมหน้าต่างในเช้าวันหยุดที่อากาศดี
หญิงสาวจึงเปิดแผนที่ดูว่าจะไปเที่ยวที่ไหนดี วันหยุดก็ต้องพักผ่อนสมอง
กันบ้าง เธอจึงออกไปข้างนอกพร้อมกับแผนที่และแซนด์วิชหนึ่งชิ้น

เจ้าของเส้นผมสลวยราวแพรไหมดำสนิท ยืนรับอากาศดีอยู่ริม
แม่น้ำเทมส์ ในกรุงลอนดอน สูดลมหายใจเข้าลึก

“อากาศดี คิดถึงคุณแม่จัง อยากให้คุณแม่มาเห็นแม่น้ำสวยๆ
แบบนี้บ้าง”

แม่น้ำเทมส์เป็นมรดกอันมีค่าของชาวอังกฤษ ซึ่งมีต้นกำเนิดมา
จากลำธารที่สายในเทือกเขาคอตส์โวลด์ ในยามเช้าของวันอาทิตย์แสน
โรแมนติกที่มีแสงแดดรำไรเช่นนี้ ใบหน้าคมเข้มของใครบางคน กำลัง
ก้มอ่านหนังสือในมืออย่างตั้งใจในวันสบายๆ อยู่เช่นกัน

เมื่อหญิงสาวหน้าหวาน ตากลมโต หันกลับมาสบสายตาสีน้ำตาล
เข้มคมกริบที่เงยขึ้นมาจากหนังสือพอดิบพอดี ราวกับโลกหยุดหมุน
เวลาถูกหยุดไว้เพียงเท่านั้น ก่อนที่ภาคินจะส่งยิ้มให้เธอ และเชื่อม
สัมพันธ์ไมตรีด้วยการทักทายเป็นภาษาไทย พร้อมทั้งบอกว่าเขาเคยเห็น
เธอที่สนามบินสุวรรณภูมิมาครั้งหนึ่ง นาทีนั้นภาคินรับรู้ได้ว่า กามเทพ
แสนซนได้เล่นกลกับหัวใจของเขาเสียแล้ว

หนึ่งเดือนต่อจากนั้น เดตแรกของเขา กับนักเรียนไทยคนสวย ก็คือการล่องเรือในแม่น้ำเทมส์ แม่น้ำสายนี้จะไหลผ่านกรุงลอนดอน เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ชมความงามของทิวทัศน์ที่สวยงาม อีกทั้งยังมองเห็น บิ๊กเบน อาคารรัฐสภา และหอคอยลอนดอน

ภาคินใช้เวลาเกือบปีกว่าที่มีนรญาจะยอมคบหาดูใจกับเขาอย่าง คนรัก สถานที่บอกรักของเขาและเธอคือลอนดอนอาย ซึ่งซ้าสวรรค์ ที่สูงที่สุดในทวีปยุโรป มีความสูงจากพื้นราวหนึ่งร้อยสามสิบห้าเมตร เขารอจนถึงซ้าค่อยๆ เคลื่อนขึ้นไปบนจุดสูงสุดที่สามารถมองเห็นทั่วทั้ง เมืองลอนดอน

“มีน เคมีอะไรจะบอก”

ภาคินดึงมือมีนรญาขึ้นมาจุมพิตอย่างแผ่วเบา เป็นการบอกรัก ที่ซ้าที่สุดตั้งแต่เขาเคยคบหาดูใจกับผู้หญิงมา เพราะคนปากหวานและ ผ่านผู้หญิงมามากเช่นเขา สามารถจะบอกรักผู้หญิงได้ตั้งแต่วันแรกที่ ตกลงคบหากันเสียด้วยซ้ำ แต่สำหรับมีนรญาแล้ว เขาใช้เวลาพิสูจน์ หัวใจตัวเองเป็นปี และในที่สุดเขาก็รู้ว่าเขาตามหาแม่ของลูกเจอแล้ว

นับจากนั้นภาคินก็สละตราบนาคาโนวา กลายเป็นผู้ชายอบอุ่น ดูแลผู้หญิงคนหนึ่งได้เป็นอย่างดี แม้กระทั่งเรียนจบเขาต้องเดินทาง กลับมาเมืองไทยก่อน แต่ก็ยังเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างประเทศไทยกับ อังกฤษ ราวกับว่าราคาตัวเครื่องบินเทียบเท่ากับราคาตั๋วเครื่องบินบนรถไฟ ไปเชียงใหม่ ความรักของทั้งคู่สูงงอมหอมหวานเต็มที่ ภาคินรอจน กระทั่งมีนรญาเรียนจบ จึงวางแผนใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน แทบไม่น่าเชื่อว่า นาคาโนวาอย่างเขาจะไม่ซิงสุกก่อนท่ามกับผู้หญิงที่รักจริง

2

วิวาห์หายนะ

สองปีต่อมา

ภาคิน โภควัฒน์ภาคิน จูงมือแฟนสาวคนสวย มินรญา เพชรพาณิชย์ ลงมาจากรถยนต์เมอร์เซเดส-เบนซ์ สปอร์ต CLA-CLASS สีขาว อย่างสง่างาม และเดินนำเข้าไปในสตูดิโอวิวาห์ใจกลางย่านธุรกิจสุดหรู ที่เพื่อนไฮโซหลายคนแนะนำมาอีกที หลังจากดูใจกันมาหลายปี ตั้งแต่เรียนอยู่ต่างประเทศ ทั้งสองจึงตัดสินใจเดินเข้าสู่ประตูวิวาห์ สร้างอนาคตร่วมกัน เมื่อมินรญาเรียนจบและกลับมาเมืองไทย เพื่อช่วยดูแลธุรกิจค้าเพชรของบิดา

เจ้าของดวงหน้าสวยหวานกวาดตามองเบื้องหน้าตึกสามชั้นขนาดห้าคูหาที่ดัดแปลงให้เป็นสตูดิโอวิวาห์ครบวงจรสุดหรู ที่โดดเด่นด้วยเสาแบบโรมันและโดมสีทองระยิบระยับ

“ร้านนี้ค่ะเค ที่พี่ตำกับลีแนะนำให้มิน เราว่าชุดแต่งงานร้านนี้สวยมาก แล้วตอนที่ลีแต่งงาน มินก็มาเป็นเพื่อนลองชุดเจ้าสาวด้วยค่ะ”

เจ้าของดวงตาคมกริบพยักหน้ารับ “ใช่ครับ พี่โยก็บอกอยู่เหมือนกัน เห็นบอกว่างานละเอียด แม้ราคาจะสูง แต่คุณภาพเขาก็สมราคา ใครๆ ก็รู้ว่าคุณตำมรรยาพี่โยช่างเลือกมากแค่ไหน ถ้าเลือกที่นี่ก็คงจะดีจริง” ภาคินลงความเห็น

“ใช่ค่ะ ถ้างั้นเราเลือกร้านนี้นี่กันนะคะ เข้าไปคุยกับเจ้าของร้าน

ก่อน”

“อ้วยตาย!”

เจ้าของสตูดิโอที่กำลังนั่งอ่านข่าวซุบซิบดาราร้องอุทาน ยกมือทาบอกดีใจที่เห็นหนุ่มหล่อที่กำลังพูดถึงกับพนักงานก่อนหน้านี้ หลังวางสายจากเสาหลักขันธ์ ไฮโซชาวินทีโทร. มาบอกว่าแนะนำลูกค้ามาให้

“คุณผาคิน”

มีใครบ้างไม่รู้จักทายาทของสยามกิมมอเตอร์ นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงแห่งปีที่ออกสื่ออยู่บ่อยครั้ง

เสียงแหลมที่ดังขึ้นพร้อมกับร่างอวบค่อนข้างท่วมของ ‘คุณนัตตี้’ ไฮโซสาวประเภทสองชื่อดัง เจ้าของสตูดิโอโรมีโอที่ทันสมัยครบวงจรให้บริการเช่า ตัดชุดวิวาห์ ถ่ายภาพ จัดหาของชำร่วย และสถานที่จัดงานวิวาห์อย่างครบครัน กระวีกระวาดเข้ามาต้อนรับหนุ่มสาวชื่อดังที่มีข่าวแว่วๆ ลือกันอยู่ในแวดวงสังคมว่าคนทั้งคู่จะเข้าสู่ประตูวิวาห์เร็วๆ นี้

เสียงแหลมมีจิตตกมือขึ้นไหว้ “สวัสดีค่ะคุณผาคิน คุณน้องมีน คุณพี่รออยู่พอดีเลยคะ เห็นคุณต้าบอกว่าคุณน้องจะเข้ามา เชิญเลยคะ” สาวประเภทสองรุ่นใหญ่ผายมือเชื้อเชิญ

ถึงไม่เดินเข้ามาก็ตั้งใจจะจุดกระซกกันละ เมื่อราศีความรวยโอบล้อมรอบกายของทั้งคู่

มีนรณายกมือไหว้เจ้าของสตูดิโออย่างนอบน้อมอย่างคนที่ได้รับการอบรมมาดี หญิงสาวค่อนข้างจะคุ้นเคยกันดีอยู่ก่อนแล้วเพราะ ‘ลลิตา’ เพื่อนของเธอ อดีตรองนางสาวไทยเมื่อหลายปีก่อน ที่แต่งงานไปแล้วจนมีลูกหนึ่งคนเคยมาสั่งตัดชุดวิวาห์ที่ร้านแห่งนี้ และการันตีมาว่าที่นี่ฝีมือการตัดเย็บดีเยี่ยม แต่เสียอย่างเดียวที่เจ้าของร้านขึ้นินหา

เจ้าของสตูดิโอรับไหว้และเข้ามาจับไม้จับมือมีนรณายอย่างเป็นกันเอง แอบใจเต็นยามอยู่ใกล้ผู้บริหารหนุ่มไฟแรงของสยามกิมมอเตอร์ที่มีดีกรีความหล่อระดับที่พระเอกแถวหน้าของเมืองไทยยังต้องชิดซ้าย

“คุณภาคินขา ถ้าเบื่อคอยพี่กับน้องมินคนสวยเลือกชุด ก็ไปดู การ์ดวิวท์ ของซำรวยไปพลางๆ ก่อนนะคะ เดี่ยวพื้นตตี่จะให้เด็กในร้าน เอาแบบมาให้เลือก ร้านเรามีครบทุกอย่างค่ะ เรียกได้ว่าครบเครื่อง เรื่องวิวท์ก็ว่าได้”

“ครับ ขอขอบคุณ” ภาคินตอบสั้นๆ วางมาดนิ่ง และยิ้มให้เล็กน้อย
นี่ละอดีตแคว้นาโรวาเมืองไทยที่ไฮโซนัดตี่เคยได้ยื่นมากระฉ่อนหู ลูกค้านุ่มเปลี่ยนคู่ควงบ่อยจนกระทั่งมาคบหากับคุณหนูมินรญา ทายาทห้างเพชรชื่อดัง

เจ้าของร้านมองเรือนร่างสะโอดสะองไม่แพ้หุ่นที่แสดงแบบ ชุดวิวท์ภายในร้าน “น้องมินสวยขึ้นนะคะ หนูเอาใส่ไปไว้ที่ไหนคะลูก ทำไมมันแบนได้ใจขนาดนี้ พื้นตตี่ดีใจจริงๆ ค่ะที่จะได้ดูแลชุดเจ้าสาว ให้น้องมิน จะให้สวยกว่าใครๆ เลยค่ะ” นัตตีพูดแบบนี้กับลูกค้านำแทบทุกคน

เจ้าของน้ำเสียงละมุนละไม ท่าทางเรียบร้อย อมยิ้มและหัวเราะเบาๆ “เอาแค่สวยที่สุดในสายตาเจ้าบ่าวก็พอค่ะ”

“แหม...อะไรมันจะหวานขนาดนี้” ไฮโซนัดตี่ตืตันแขนมินรญาเบาๆ

“ก็จริงนี่คะพื้นตตี่ มินไม่อยากจะให้ใครมองมินว่าสวยเท่ากับเค หรือค่ะ”

“โอ้ย! คุณลูกค้านำ ปากหวานแบบนี้ลิคะคุณภาคินเขาถึงไม่รอดมือหนู” ไฮโซเจ้าของร้านตีแขนมินรญาอีกที

‘เจ็บนะต้อยได้ เดี่ยวก็ซัดคินบ้างเลย’

“คุณน้องลิเพื่อนของน้องมินพี่ก็เป็นคนจัดการเลือกชุดให้ ทรูหรอ อลังการงานสร้าง นักข่าวชมกันใหญ่ว่าเจ้าสาวสวยมาก คราวนี้งานแต่งงาน้องมินพี่จะตัดให้สวยไม่แพ้ น้องลิเลยทีเดียวนะ ส่วนชุดคุณต่าพี่ก็ดูแลให้แต่แหม ไม่อยากจะเมาท์ ชุดคุณต่านี้อลังการงานสร้างกว่าใคร ทำไม

รู้ไหมคะ”

เพราะมารดาเคยสอนสั่งไม่ให้ร่วมวงนินทาเพราะเหมือนกินของ
เน่าของเสีย มีนรญาจึงเบี่ยงประเด็นไปที่ชุดลลิตาแทน

“มีนจำชุดลิได้ค่ะ ชุดของลิสวยมากๆ เลย มีนจำได้ติดตามมา
ตลอด”

ภาคินเดินตามมาข้างหลังจึงแทรกขึ้น “แต่ชุดของมีนรญา เจ้าสาว
ของผมนก็ต้องสวยกว่านั้นใช้ไหมครับคุณนัตตี้ ขอเป็นชุดที่ตัดใหม่ ไม่ซ้ำ
แบบใคร ราคาไม่เกี่ยง งบไม่จำกัด และต้องเสร็จก่อนสิ้นเดือนนี้ ไม่ทราบ
ว่าคุณนัตตี้พอจะจัดการให้เราได้ไหมครับ”

เจ้าของร้านรีบตอบรับทันที “งบไม่จำกัด ว้าว! แนนอนค่ะ ชุดที่
หรุ เลิศ เหมาะกับน้องมีนที่สุด งบไม่จำกัด จะเสร็จก่อนสิ้นเดือนนี้อย่าง
แน่นอนค่ะ เจ้าบ่าวของน้องมีนนี้น่ารักเป็นบ้าเลยคะ เป็นพี่รักตายเลย”

นัตตี้หันมาส่งยิ้มให้มีนรญา แต่ในหัวกำลังคำนวณกำไรที่งานนี้
เธอรับละ แอ้มมีไฮโซรุ่นใหม่มาใช้บริการที่ร้าน ก็ยังเป็นการโปรโมตให้
บรรดาไฮโซแห่มาใช้บริการที่ร้านมากขึ้น มีแต่ได้กับได้

“ถ้าอย่างนั้นพี่ขอพาน้องมีนไปดูชุดวิวาททางด้านโน้นก่อนนะคะ
คุณภาคิน” เจ้าของร้านหันมาส่งยิ้มทั้งท้ายให้นักธุรกิจหนุ่ม

“เชิญครับ”

ชุดเจ้าสาวเป็นหนึ่งในไฮไลต์ของงาน จึงต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษ
ซึ่งมีแบบให้เลือกหลากหลาย ในขณะที่ชุดเจ้าบ่าวจะไม่ค่อยมีปัญหา เพราะ
มีแบบให้เลือกไม่มากนัก ซึ่งทางร้านมีชุดเจ้าบ่าวแบรนด์หรูๆ ไว้บริการ

ภาคินเดินสำรวจร้านไปอีกมุมหนึ่ง แต่ก็ยังได้ยินเสียงเจ้าของร้าน
และแฟนสาวคุยกันแว่วๆ

“ปีนี้เทรนด์ชุดแต่งงานจะมาในแบบเรียบหรู ช่วงนี้ไฮโซหลายคน
นิยมชุดแต่งงานแขนยาว เป็นผ้าลูกไม้สั้ตล์เจ้าหญิง ที่ได้รับแรงบันดาลใจ
มาจากชุดวิวาทของเจ้าหญิงเคทค่ะ น้องมีนชอบไหมคะ คุณน” เจ้าของร้าน

ผายมือให้มินรณูชมหุ่นที่สวมชุดแบบที่พูดถึง ซึ่งงดงามอยู่ที่หน้าตู้กระจก ขนาบข้างด้วยชุดอื่นๆ อีกหลายชุด

“โอ้! สวยมากค่ะ” มินรณูชมจากใจ ชุดเรียบแต่หรูหราชิ้นนี้ช่างดูงามสง่าสมกับเป็นชุดสไตล์เจ้าหญิง แต่มันจะหรูหราเกินไปหรือเปล่า เธออยากได้แบบที่เรียบกว่านี้

เจ้าของร้านยังชี้ไปยังชุดเจ้าสาวสายเดี่ยวกระโปรงสั้นด้านหน้า แต่ชายด้านหลังยาวลากพื้น เล่นดีไซน์ให้เก๋ไก๋ด้วยการตกแต่งคริสตัล Swarovski ที่ชายกระโปรงด้านหน้า “ชุดสไตล์เจ้าสาวหวานอมเปรี้ยว ก็กำลังได้รับความนิยมคะน้องมิน”

มินรณูมองชุดเด่นอีกชุดของทางร้าน “น่ารักจังเลยคะ”

“ก็ล่าสุดเพิ่งตัดชุดลักษณะนี้ให้น้องวุ้น ดาราคนดังที่เพิ่งแต่งงานไปเมื่อต้นปียังไงล่ะคะ” เจ้าของร้านออกตัว

ขณะที่เจ้าสาวแสนสวยกำลังเพลินกับการเลือกแบบชุดวิวาห์ที่ดูทั้งวัน หรือต่อให้สามวันก็ยังไม่หมด ภาคินก็เดินดูอะไรไปพลางๆ กวาดตามองรอบร้านที่ตกแต่งอย่างหรูหรา ไม่ว่าจะเป็นโซฟาหุ้มหนังสีทองตัวยาวมองขึ้นไปบนเพดานโดมโค้งมน มีแซนเดอเลียร์ข้อใหญ่ห้อยระย้าส่องประกายระยิบระยับ แจกันดอกไม้ขนาดใหญ่หลายขนาดถูกนำมาวางตามมุมต่างๆ ของร้าน สร้างบรรยากาศให้ร้านดูสดใส ชุดวิวาห์ขาวสะอาดตา ดีไซน์เก๋ไก๋ถูกจัดแสดงอยู่บนหุ่นอย่างหรูหรา บ้างก็เก็บแขวนในตู้กระจกอย่างเป็นระเบียบ ภายในร้านสะอาดสะอ้าน สร้างความประทับใจให้แก่ผู้มาใช้บริการ

เจ้าของดวงตาคมมองสำรวจไปเรื่อยๆ จนเสียงของคนคุ้นเคยดังขึ้นจากด้านหลัง

“เคอะ ชุดนี้เป็นยังไงบ้างคะ”

ภาคินแทบจะลืมหุทุกอย่างในโลก เมื่อเห็นว่าที่เจ้าสาวของเขาสวมชุดวิวาห์เรียบหรู งดงาม ผสมสไตล์โบฮีเมียน เผยแผ่นหลังเนียนขาว

ดูราวกับเจ้าหญิงในฝัน ดวงหน้างามผุดผ่องระบวยิ้ม

“เป็นไงบ้างคะเค ชุดนี้เข้ากับมินใหม่ มินชอบเรียบๆ แบบนี้ค่ะ”
มินรณห์มนต์ตัวให้ชม

ภาคินอมยิ้มจนรอยยิ้มข้างแก้มขวาปรากฏ หัวใจเต้นระทึกเมื่อนึกถึงวันเช้าหอ “มินสวยที่สุดในโลกเลยรู้ตัวไหม”

มินรณห์หน้าแดงเพราะเจ้าของร้านก็อยู่ด้วย

นัดตั้มเป็น งานนี้ลูกค้าไม่หลุดมือแน่ “ตะลึงไปเลยเหอะคะ คุณภาคิน ชุดนี้เป็นชุดที่พื้ ออกแบบและตัดเย็บด้วยตัวเองเลยคะ รับรองว่าไม่ซ้ำแบบใคร เรียบหรู งามสง่า สวมกับไฮโซทายาทเจ้าของร้านเพชร ชุดนี้แบบเรียบ สวมสร้อยเพชรเส้นใต้น้ำงามเลยนะคะ รับรองคะน้องมินต้องสวยที่สุดในสามโลก” นัดตั้มมีใจนำเสนอชุดที่เป็นพินาเลขของงานเดินแบบชุดวิวาห์ปลายเดือนที่แล้ว

“สวยมาก สวยจริงๆ ครับมิน” ภาคินชมไม่ขาดปาก

“ถ้าอยากให้เกิดเด่นจนเป็นข่าว พี่ว่าน้องมินก็เป็นถึงลูกสาวเจ้าของร้านเพชรอันดับหนึ่งของเมืองไทย พี่คิดว่าเราควรใช้เพชรจริงจากโดมอนด์เจมส์ประดับลงไป ชุดด้วยนะคะ คราวนี้ดังแน่ๆ หรรษา อลังการดีไหมคะ”

“มันจะดูเวอร์ไปหน่อยหรือเปล่าคะ พี่นัดตั้มจะประดับยังไง”
มินรณห์ยิ้มแห้งๆ อย่างไม่ค่อยเห็นด้วย “ใส่แค่สร้อยก็พอแล้ว”

เจ้าของสตูดิโอรีบปฏิเสธ “ไม่หรรษาคะคุณน้องมินขา ก็เรารวยจริงอะไรจริงนี่คะ คุณน้องมินของพี่ดังมาดังเพชรน้ำงามที่เลอลค่า ถ้าชุดแต่งงานจะประดับไปด้วยเพชร พี่ว่ามันดูมีเอกลักษณ์ดีออกคะ ไม่มีอะไรที่ร้านพี่ทำไม่ได้หรรษาคะ รับรองได้เป็นข่าวดังแน่”

“ขอเรียบๆ แบบนี้ดีกว่าคะ มินชอบแบบนี้” มินรณห์ส่ายหน้าปฏิเสธไฉฉะเจ้าของร้าน เพราะเธอไม่อยากถูกนิทาว่าเวอร์ เหมือนคราวงานแต่งของสาวลักษณะ ที่ชายกระป๋องยาวขนาดต้องมีคนช่วย

จับถึงสองคน

“ใช้ครับ ถึงชุดวิวาห์ไม่ได้ประดับเพชร แต่มีนรญา ว่าที่ภรรยาผม ก็คือเพชรนางงามอยู่แล้วครับ รับรองว่าจะเจิดจรัสส่องประกายความงาม อยู่บนเวทีโดยไม่ต้องมีตัวช่วย” ภาคินกล่าวสนับสนุนแฟนสาว

ว่าที่เจ้าสาวแสนสวยยิ้มชื่นจนแก้มแดงระเรื่อ นัตตี้จึงเลี้ยวออกไปอีกด้านให้เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวได้คุยกันตามลำพัง สายตาที่ภาคินมองมา ทำให้มีนรญาใบหน้าร้อนผ่าว

“ตอนนี้ใครๆ คงต้องอิจฉาเคที่ได้มายืนมองเจ้าสาวที่สวยงามที่สุดในโลก” ภาคินยื่นไหล่หลังมองเธอ “แถมยังใจดีเหมือนนางฟ้าอีก”

มีนรญาตีแขนว่าที่สามีเบาๆ แก้มชื่น เมื่อมองแล้วว่าไม่มีใครอยู่แถวนี้เลยหยิกแถมอีกที “เคละก็ มีนชื่นหมดแล้ว ตอนนี้บอกว่าเหมือนนางฟ้า อนาคตอย่ามาหาว่ามีนเป็นนางมารก็แล้วกัน”

ภาคินดึงมือที่มีแหวนหมั้นประจำตระกูลของเขาที่สวมอยู่บนนิ้วนางข้างซ้ายของมีนรญาขึ้นมาเกาะกุมไว้ “ชักอยากจะวิวาห์วันนี้พรุ่งนี้แล้วสิ ไม่อยากรอให้ถึงเดือนหน้าเลย” เขารู้สึกถึงความรักความอบอุ่นที่กำลังโอบล้อม

มีนรญามองคนตัวสูงผิวขาวตรงหน้าด้วยความรัก “หลังแต่งงาน เตะยังหวานกับมีนแบบนี้อยู่หรือเปล่าคะ”

ภาคินตอบโดยไม่ต้องคิด “เคไม่ขอให้สัญญา แต่อยากให้มีนดูแลเอง เคก็ไม่กล้าการันตีตัวเองเหมือนกัน แต่เคเชื่อว่า คนที่มีเพชรน้ำร้อยที่เลอค่าอยู่ในมือ และแยกแยะเป็นว่าอันไหนคือเพชร อันไหนคือกรวด จะไม่ขวางเพชรทิ้งและไปหยิบก้อนกรวดหรือเพชรเทียมขึ้นมาเชิดชู เพราะคุณค่ามันต่างกัน”

ภาคินดึงร่างบางเข้ามาสวมกอด อยากจะหอมเธอสักฟอด แต่ก็บอกกับตัวเองว่าไม่เป็นไร อดใจรออีกไม่นานเขาก็จะได้นอนกอดเธอ ทุกคำคำนี้เป็นสุข

เพียงไม่ถึงสองเดือน งานวิวาทของภาคินกับมินรณาก็ถูกจัดขึ้น
อย่างใหญ่โต แต่น่าแปลกใจที่วันงานเจ้าสาวแสนสวยกลับไม่ได้สวมชุด
วิวาทที่เลือกเอาไว้ตั้งแต่ที่แรก

เพราะก่อนถึงงานวิวาทไม่ถึงสองสัปดาห์ สตุติโอวิวาทสุดหรูของ
ไฮโซนัดดีที่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเฝ้าตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง
ถูกจัดแะ เพราะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยถูกวางยานอนหลับ
ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุและพบว่าของอย่างเดียวกันที่หายไปภายในร้านคือ
ชุดวิวาทของไฮโซสาวมินรญา ซึ่งทางร้านไม่สามารถตัดเย็บใหม่ได้ทัน
เพราะงานกระชั้นชิดเข้ามาแล้ว

มินรญาจึงต้องเลือกชุดใหม่ที่ทางร้านตัดไว้แล้ว โดยแก้ไขให้เข้ากับ
รูปร่างของเธอ ซึ่งนั่นไม่ใช่ปัญหาเพราะมินรญา มีรูปร่างที่เพอร์เฟกต์
อยู่แล้ว เพียงแต่ได้ชุดไม่ตรงกับที่ต้องการในวันสำคัญที่มีแค่ครั้งเดียว
ในชีวิต

ความโชคร้ายของเจ้าสาวแสนสวยนั้นยังไม่สิ้นสุด เมื่อถึงคำคืน
พิธีฉลองมงคลสมรสสุดชื่นมื่นซึ่งจัดที่โรงแรมหรูใจกลางเมือง กลับมีแขก
ไม่ได้รับเชิญบุกเข้ามาในงาน หญิงสาวปริศนาไม่มีการดเชิญเดินขึ้นมา
ประกาศตัวบนเวทีว่าคือภรรยาของที่ถูกสามีทอดทิ้งและกำลังตั้งครรรภ์

หญิงสาวอายุราวสามสิบแปดปี แต่ยังคงเค้าความสวยและ
ดูอ่อนกว่าวัยในชุดราตรีสีดำคนหนึ่งก้าวขึ้นมาบนเวทีทั้งที่ไม่ได้รับเชิญ
ท่ามกลางลัทธิพยานนับพันคน จากนั้นเดินลิ่วๆ เข้าไปถึงตัวพิธีกรชาย

“ขอยืมหน่อยสิ” สาวชุดดำแย้งไม่โครโฟนมาถือเอาไว้เสียเอง
ก่อนจะเอ่ยขึ้น “ฉันคือแม่เลี้ยงของเจ้าสาวแสนสวยในงานแต่งงานคืนนี้
งานแต่งงานใหญ่โตไม่มีใครคิดจะเชิญฉันมาในงานนี้ด้วยเหรอ ใจคะที่รัก
คุณชลเทพ ไม่คิดจะบอกเมียคนนี้อ้างเหรอคะว่าลูกสาวคุณจะแต่งงาน”

“เมียคุณพ่อเหรอ!”

ทั้งเจ้าบ่าวเจ้าสาวบนเวทีตะลึงงัน โดยเฉพาะเจ้าสาวที่มองหญิง

ชุดดำตาค้างอย่างไม่คาดคิด

“พ่อเธอมีเมียหน่อยคือฉัน รับรู้ไว้ซะด้วยนะ” ดวงตากร้ามองมาที่เจ้าสาวของงานอย่างสมเพช “ฮิ! ฉันมาอวยพรให้ ขอให้เธอกับเจ้าบ่าวของเธอประสบแต่หายนะอย่างที่พ่อเธอทำกับชีวิตฉัน ขอให้ผัวเธอก็มีเมียหน่อย ชีวิตคู่จึงพังพินาศ มีแต่หายนะ”

แวตาคู่สวยมองลงไปทีด้านล่างของเวที เห็นคนเป็นพ่อที่คืบนี้ยืนอยู่ในชุดสูทภูมิฐานยืนแน่นิ่งราวกับไม่คาดคิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น

“มิน!” เสียงของภาคินดังอยู่ข้างๆ หู มือของเขาประคองที่ไหล่ของเธอและพยายามเรียกสติเธอกลับคืน “มิน!!”

“อรวรา! เธอทำบ้าอะไร ลงมา แล้วออกไปจากงานแต่งงานลูกสาวฉันเดี๋ยวนี้” ชลเทพเฝ้าคนบนเวทีด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

หญิงสาวในชุดดำแบ่ปากมองลงมาที่ชลเทพด้วยแวตางงเกลียดจางซัง หลังจากถูกชลเทพขอตัดความสัมพันธ์ เพราะกลัวว่าภรรยากับลูกสาวจะระแคะระคายเรื่องของเธอ แต่เธอไม่ยอม เขาจึงเซ็นเช็คใบหนึ่งให้แล้วเลิกติดต่อไม่ไปหาเธออีก

“แม่เลี้ยง! เมียหน่อยของคุณพ่อ ไม่จริง” มินรณามองคนที่อ้างตัวว่าเป็นแม่เลี้ยงของเธอด้วยแวตาทโกรธจัด สองมือยกขึ้นปิดหู รับไม่ได้ที่บิดานอกใจภรรยาที่แสนดีอย่างมารดาของเธอ

“ใจเย็นนะมิน ไม่เป็นไร เคยอยู่ตรงนี้ มินยังมีเค” ภาคินกอดมินรณาไว้นั่น จ้องหญิงสาวชุดดำ ขบگرامแน่น

ภาพลูกสาวเพียงคนเดียวของชลเทพที่เสียใจ ยิ่งทำให้อรวราสะใจ “ทำไมจะไม่จริง ฉันชื่ออรวรา เป็นภรรยาอีกคนของพ่อเธอมาหลายปีแล้ว รู้ไว้เสียด้วย หนากี่สวาย แต่ใจเหมือนแม่ไม่มีผิด ถ้าฉันไม่มาแสดงตัวป่านนี้แม่แกก็ยังโง่ ไม่รู้ว่าผัวมีเมียหน่อยใช้ไหม”

“ใครก็ได้มาพาตัวผู้หญิงคนนี้ลงมาจากเวทีเดี๋ยวนี้เลย” ภาคินสั่งเสียงเขียว “เดี๋ยวนี้เลย!”

บอดี้การ์ดสองคนของภาคินช่วยกันหิ้วปีกอรรวราที่ร้องไห้อาวววย
ราวกับคนเสียดสีลงมาจากเวที

“ปล่อยสิวะ อย่ามาจับ” อรรวราสะบัดแขนและตีโพยตีพาย
“ไม่ไปไวย ไม่ไป ฉันยังพูดไม่จบ ฉันจะไม่ยอมลงไปเด็ดขาด จนกว่า
คุณชลเทพจะออกมายอมรับต่อหน้าทุกคนว่าฉันคือเมียของเขาคนหนึ่ง
ที่กำลังตั้งท้องลูกของเขา และก็เป็นน้องแท้ๆ ของเจ้าสาวในวันนี้” อรรวรา
แต่งเรื่องโกหก หวังให้ภรรยาหลงและบุตรสาวของสามีช็อกตาตั้ง

แขกเหรื่อในงานจับกลุ่มคุยกันดังอึงมี่ มีนรญาหวัดร้องสุดเสียง
ยอมรับไม่ได้ที่งานวิวาห์ของเธอถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของผู้หญิงที่ขึ้น
ชื่อว่าเป็น ‘ภรรยา’ ของบิดา

“ไม่จริง! คุณพ่อกำลังจะมีลูกอีกคนเธอ ทำไมคุณพ่อทำแบบนี้”
มีนรญาชอภาคินแล้วสะอื้นให้จนตัวโยน

อรรวรารู้ว่าชลเทพรักบุตรสาวคนเดียวที่เปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจ
คนนี้มาก ในเมื่อเขาทิ้งเธอ เอาเงินพาดหัวอย่างไร้เยื่อใยให้ออกไปจากชีวิต
เธอก็จะทำลายความสุขของคนที่เขารักนั่นแหละ นั่นก็คือลูกกับภรรยา

ชลเทพแอบซุกซ่อนอรรวราเอาไว้มานานแล้ว โดยวลิตาผู้เป็นภรรยา
ที่ถูกต้องตามกฎหมายไม่เคยล่วงรู้มาก่อน จนกระทั่งมีนรญาเดินทาง
กลับจากต่างประเทศ ชลเทพที่เริ่มเบื่อหน่ายในพฤติกรรมของอรรวรา
ที่เรียกร้องเวลามากมาย ขอนั่นนี่มากไปจนเขาเริ่มรำคาญ เขากลับภรรยา
และบุตรสาวจะจับได้ จึงตัดความสัมพันธ์กับอรรวรา โดยไม่คาดคิดว่า
อรรวราจะกล้ามาเปิดเผยตัว จิกหน้าตนและครอบครัวยกกลางงานแต่ง
สุดหรูของบุตรสาวอันเป็นที่รักยิ่ง แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วชลเทพก็แทบจะ
เป็นลมหายใจลงไปแล้วเช่นกัน แต่คนที่เป๋นลมไปแล้วคือภรรยาของเขา
ซึ่งไม่เคยระแคะระคายมาก่อน เพราะไว้วางใจสามีเสมอมา

อรรวราชี้หน้าชลเทพที่กำลังประคองภรรยาที่สีหน้าไม่สู้ดี หอบ
หายใจแรง “โธ! ไอ้พวกผู้ดี ต่อหน้าทำเป็นรักลูกรักเมีย ลับหลังเมีย

แอบมีฉันมานานเท่าไร? บอกฉันเสียสิโรคของคุณไปสิ นังแก่แรงทั้งจะได้ตายตาหลับ” ดวงหน้าสวยนั้นจ้องกรรยาหลวง

“โธ! คุณว้า ผมขอโทษ อย่าเป็นอะไรไปนะ” ชลเทพทอดกรรยาแน่น

“ออกไป!!!” ชลเทพโกรธจนเสียงลั่นและชี้หน้า “มาทางไหนรีบกลับไปทางนั้นเลย เธอใจร้ายมากนะอรวราที่เอาเรื่องของเรามาทำร้ายคนอื่น วันนี้นั่นวันแต่งงานของลูกสาวฉัน”

สาวสวยชุดดำที่ถูกบอดี้การ์ดหิ้วปีกยังตะโกนด่าไม่หยุด “ฉันขออวยพรให้ลูกสาวของแกแต่งงานไปแล้วผิวมีเมียน้อย เหมือนที่แกทำกับเมียแก ให้เจอแต่ปัญหาครอบครัว ไม่มีความสุข ตกนรกทั้งเป็น ขอให้เมียแกหัวใจวายตาย ส่วนตัวแกก็ขอให้ใช้การไม่ได้ไปตลอดชีวิต!”

วาลิตาหอบ หายใจติดขัด “ทำไม! ทำไมคุณทำกับฉันแบบนี้คะ” แววดาของแม่เจ้าสาวจ้องสามมืออย่างคาดไม่ถึง ก่อนจะหมดสติไป

“คุณแม่!” มินรรณพยายามพาตัวเองลงไปจากเวที โดยมีภาคินตามไปประคับประคอง

“คุณว้า!” ชลเทพประคองกรรยาสุดที่รักด้วยแวนดาสำนักมืด “ผมขอโทษคุณว้า ยกโทษให้ผมด้วยนะคุณว้า อย่าเป็นอะไรไปนะครับ ใครก็ได้โทร. ตามรพพยาบาลที่ เร็วเข้า”

งานวิวาห์จบลงไม่เป็นท่า มินรรณลืมหึงยืน วันแต่งงานสุดชื่นมื่นของเธอกลับกลายเป็นวันที่เลวร้าย

“มิน!!!”

เสียงไซเรนของรพพยาบาลดังมาแต่ไกล และหักเลี้ยวเข้ามาจอดในเขตโรงแรมหรูหรรระดับห้าดาวซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดงานมงคลสมรส เมื่อรถจอดสนิท บุรุษพยาบาลร่างใหญ่พร้อมเปลสนามก็ตรงเข้ามารับเจ้าสาวแสนสวยและแม่เจ้าสาวขึ้นรถที่มีพยาบาลสาวเตรียมพร้อมดูแลอยู่แล้ว

“มีน! คุณแม่! ไม่เป็นอะไรนะครับ ทุกอย่างจะเรียบร้อย” ภาคินบอกกับมินรญาและปล่อยมือเธอ เมื่อบุรุษพยาบาลขอให้เขาถอยออกไป

มินรญา ลืมตามองผ้าเพดานสีขาวยาว และเมื่อสายตาลงมาก็เห็นเข็มต่อสายน้ำเกลือแทงอยู่ที่หลังมือ บอกให้รู้ว่าเธอกลายเป็นคนป่วยอยู่ในโรงพยาบาล และพบว่าคนที่นั่งประชิดขอบเตียงและกอบกุ่มมือเธอเอาไว้ไม่ห่าง ยังอยู่ในชุดเจ้าบ่าวและเผลอหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

“เคอะ”

ชายหนุ่มลืมตาขึ้น และสายตาริษะแรงๆ สลัดความอ่อนเพลีย “มีน! พี่น่ะเหรอ”

“คุณแม่ของมีนเป็นยังงี้บ้างคะเค คุณแม่ยิ่งเป็นโรคหอบอยู่ มีนห่วงท่านคะ”

ชายหนุ่มได้รับข่าวมาจากห้องพิเศษที่อยู่ติดกันว่าแม่ยายของเขา พี่น่ะ ร่างกายท่านไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่จิตใจก็ต้องยอมรับว่าหนักเอาการเมื่อถูกฉีกหน้ากลางงานแต่งงานของลูกสาว

ใบหน้าคมยี่มออกมาเล็กน้อย “คุณแม่ไม่เป็นอะไรแล้ว คุณพ่อมีนเฝ้าอยู่ไม่ห่างเลย” มืออบอุ่นลูบที่ศีรษะของเธอเบาๆ อย่างปลอบประโลม

“คุณพ่อ! มีนเกลียดคุณพ่อ คุณพ่อใจร้าย ทำร้ายจิตใจคุณแม่กับมีน”

ภาคินรับรู้ถึงความเสียใจนั้นดี “มีนใจเย็นๆ นะ เราฟังแต่ผู้หญิงคนนั้นพูด เรายังไม่ได้ฟังจากปากคุณพ่อเลย บางทีเรื่องมันอาจไม่ใช่แบบที่มีนคิดก็ได้ ผู้หญิงคนนั้นอาจถูกใครจ้างวานมาเพื่อทำลายชื่อเสียงคุณพ่อก็ได้ อย่าลืมนะ มีน คุณพ่อมีนเป็นนักธุรกิจชื่อดัง มีคู่ค้ามากก็มีคู่แข่งมาก”

มินรญาเอาแต่ร้องไห้สะอึกสะอื้นจนตัวโยน ภาคินรู้ลึกลับสงสารจับใจ

ชุดวิวาห์ไปเผาทิ้ง เพราะช่างแต่งหน้าในสตูดิโอคุณนัตตีเป็นเพื่อนกับ อรวรา ซึ่งกำลังมีปัญหากับนัตตีอยู่พอดี ที่จริงทั้งอรวราและเพื่อนตั้งใจ จะวางเพลิงร้านแต่มีคนมาเห็นเสียก่อน

ช่างวานแต่งงานของมินรญากับภาคิน ไฮโซคนดังที่ลั่นระฆังวิวาห์

ไปหมดๆ กลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งและเป็นเรื่องทอล์กออฟเดอะทาวน์ ให้ชาวเผือกเมาท์กันสนั่น งานวิวาห์สุดหรูกลายเป็นวิวาห์หายนะ ทั้ง เจ้าสาวและแม่เจ้าสาวต้องอึ้งทั้งไปตามๆ กัน เมื่อเมียน้อยของพ่อมา ประกาศให้โลกรู้ถึงสถานะของตน และเรียกร้องสิทธิ์กลางงาน

“นี่โลลาจ๋า เสียเรียกหนูไม่ได้ยินหรือ ไปอาบน้ำกันเถอะ” เสียเจียง พุดแล้วเหลือบมองขาเรียวที่ใส่กางเกงขาสั้นกุดกับเสื้อสายเดี่ยวสีขาว แต่เหมือนโลลาจะไม่ได้ยินคำถาม เพราะมัวแต่ก้มหน้าอ่านหนังสือพิมพ์

เสียเจียงที่มีผ้าขนหนูสีขาวพันรอบเอวเกือบไม่ทบ เห็นพุงหนา หน้าท้องแตกลาย เดินมาหยุดยืนอยู่ด้านหลังโลลาที่กำลังก้มหน้าก้มตา อ่านข่าวหนังสือพิมพ์อย่างตั้งใจ

ใบหน้าสวยซ่อนอารมณ์แห่งความพ่ายแพ้ ผู้ชายที่เธอแอบพอใจ มาปรากฏอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับชิ้นนี้ พร้อมกับผู้หญิงที่รู้ลึกรู้ว่า ฟังจะเข้าข้างเธอคนนั้นทุกเรื่องเกินไป

“สมน้ำหน้างานวิวาห์ล่ม ขอให้แต่งงานไปก็อยู่ไม่รอด แต่แฟนเธอ นี่มันหล่อจริงๆ นะยัยมินรญา แล้วก็คือคนที่ฉันแอบชอบอยู่ก่อนด้วย ภาคินเขาไปเจอเธอได้ยังไงนะ”

ทำไมผู้หญิงคนนั้นได้สวมชุดวิวาห์สีขาว ตัดเค้กก่อนโต มีคนมาร่วมงานนับพัน แล้วเธอละ ทำไมต้องมาเป็นเมียน้อยเสีย โลลาขย่ำ หนังสือพิมพ์ เข้มปากแน่น “ทำไมคนแบบแกไม่ต้องทำอะไรก็ได้แต่ของ ดิๆ” แว่วตาริษาทอประกายขึ้น แต่เมื่อนึกถึงข่าวในหนังสือพิมพ์ เจ้าตัว กลับหัวเราะออกมาอย่างสะใจ

“สมน้ำหน้า ถึงจะได้จัดงานอย่างใหญ่โต แต่ก็คงเอาเขาไปทั่วบ้าน
ทั่วเมือง ขายน้าจริงๆ เมียน้อยพ่อมาอลาเวดในนา”

เสี่ยเจียงยืนงับอาการของเมียน้อยคนสวยที่อ่านข่าวไปพิมพ์
ไปคนเดียว ถ้ามเสี่ยงเข้มข้น “โลลา! เสี่ยเรียกไม่ได้ยินเหรอ อ่านอะไรอยู่”

โลลาลำโพงเสี่ย ใบหน้าที่เกรี้ยวโกรธหลบตานิ่ง ก่อนจะหันไปหา
เสี่ยเจียงด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มราวกับคนละคน “ขอโทษค่ะเสี่ย โลลาคิดอะไร
เพี้ยนๆ ไปหน่อย เสี่ยมีอะไรหรือคะ”

เสี่ยเจียงส่งสายตามิ้แผน มองโลลาที่หนึ่ง สลับกับมองไปที่ห้องน้ำ
ที่หนึ่ง เป็นอันว่ารู้กัน

“วันนี้เสี่ยเมียบนเตียง อยากเปลี่ยนที่จัง หนูไปดูแลให้หน่อยสิ”
มืออวบใหญ่กระด้างของเสี่ยเจียงเริ่มเคลื่อนไปตามบ่าเนียนของโลลา
และไปหยุดอยู่ที่ความอวบยุ่นมือ ส่วนมืออีกข้างเชยคางของเธอขึ้น
จดจ้องความสวยที่คล้ายๆ ถอดแบบมาจากดารากาฬ

“สวยวันสวยคืนนะหนูนี้ สวยเสี่ยจนเสี่ยแทบทนไม่ไหวแล้ว”

โลลาก้มหน้าชมดซม้อยแก้มเซิน “เสี่ยทำโลลาเซินหมด”

ตอนนี้ช่วงรักช่วงหลง โลลาจึงฉลาดพอที่จะให้เสี่ยเจียงซื้อทุกอย่าง
เป็นชื่อเธอ “เสี่ยขา เสี่ยลืมเรื่องรถคันใหม่ของโลลาหรือยังคะเสี่ย เจ้า
รถโพล์คลีซาวราคาเบาๆ ที่โลลายื่นข้อเสนอไปครั้งที่แล้ว เสี่ยเซินอนุมัติ
หรือยังคะ” โลลาสบตาเสี่ยเจียง

ราคาเบาๆ ของเธอก็หลักล้าน และเชื่อว่าเธอต้องได้แห่หาก
นั่งมุนุษย์ป่าไม่รู้

เจ้าของร่างเซ็กซี่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เข้าไปยืนพิงร่างหันหน้าเข้าหาเสี่ย
สบต่ายั่วเย้า กริดกรายมือเรียวยาวไปตามหน้าอกของเสี่ยเจียง “นะคะเสี่ย
แค่นี้เอง ขนหน้าเซ้งเสี่ยไม่ร่วงหรอก คันที่ใช้อยู่โลลาไม่อยากขับแล้ว
มันขอบอแง”

ตื๊ต๊ต๊ต

เสียงโทรศัพท์ของเสียใหญ่ที่วางไว้ตรงโต๊ะกลางหน้าโทรศัพท์ดังขึ้น เมียน้อยเอาใจเก่งอย่างโลลาจึงเดินไปหยิบมาให้ เมื่อเห็นว่าปลายสายเป็นกิ้นนรา จึงแบ่ปากก่อนจะกดรับสายและยื่นโทรศัพท์ส่งให้เสีย

“เมียแก่ๆ ของเสียโทร. มาคะ โลลากดรับให้แล้ว คุณได้เลย”

เสียเจียงยกโทรศัพท์สีดำสุดหรูขึ้นแนบหู ทำสีหน้าเบื่อหน่าย “มีอะไรกิ้นนรา”

ภรรยาใหญ่ผู้ทรงอิทธิพลตะเบ็งถาม “อยู่กับอี่เมียน้อยคนไหน ได้ยินเสียงนะ เสียงดัดจริตแบบนี้คงไม่พ้นอี่นังโลลาใช่ไหม บอกมานะ แล้วคินี่งานศพกำนันแดง ที่วัดท่ายางจะไปด้วยกันไหม”

โลลาแอบแบ่ปากเพราะได้ยินเต็มสองหูว่าเมียเสียด่าเธอว่าดัดจริต จึงยื่นหน้าไปใกล้โทรศัพท์ ลอยหน้าลอยตาเถียง “อี่มนุษย์บ้าหน้าปวยโทร. มาทำไมเหรอกะเสีย แล้วว่าใครดัดจริตไม่ทราบ”

“กรี้ดดด” ภรรยาของเสียเจียงกรีดร้องด้วยความเจ็บใจ

โลลาพอใจที่ได้เอาคิน “ก็บอกเขาไปสิคะเสียว่าอยู่กับโลลาคนสวย ที่สวยกว่าคนโทร. มาหลายร้อยเท่า ความอ่อนเยาว์ก็ห่างกันเหมือนรุ่นยายกับหลาน”

“โลลาไปทางอื่นก่อนเลยไป” เสียเจียงไล่หญิงสาวให้ไปห่างตน

“ใจเย็นสิกิ้นนรา โลลาเขายังเป็นเด็ก เดี่ยวฉันจะเตือนให้” เสียใหญ่หันเสีย พยายามห้ามทัพบ้านใหญ่ไว้ก่อน กิ้นนราอาจบุกมาเล่นงานโลลาที่นี่ เพราะเธอมีพ่อเป็นนักเลงเก่า มีอิทธิพล โลลาก็ช่างกล้าไม่รู้จักกลัว

“เสียต้องเลิกกับอี่เด็กนี้ได้แล้วนะ เมียน้อยคนอื่นฉันยอมให้เสียมิได้เพราะมันอยู่ในที่ของมัน แต่เมียน้อยแบบอี่นังโลลาฉันไม่ยอมกล้าดียังไงมาตีฝีปากกับเมียใหญ่อย่างฉัน เสียต้องจัดการกับมันนะ และเสียควรจะเลิกกับอี่นี้ได้แล้ว ฉันขอยื่นคำขาด”

โลลานั้นก็อยู่ในใจ ได้รถคันใหม่ที่เสียเจียงยอมซื้อให้ละก็ จะต้อง

ขับไปโฉบที่หน้าบ้านเสียเสียง ยั่วนั่งกินนราเสียหน่อย เธอเคยเห็นภรรยาเสียเสียงแล้วรู้ทันที่ว่าทำไมเสียเสียงถึงมีเสียงน้อย ทั้งแก ทั้งแต่งตัวเซयरูปร่างก็อ้วนเตี้ย แถมยังมีบอดี้การ์ดเดินตามเหมือนยายป้ามาเพีย

ใบหน้าสวยฉายแววตาเหยียดหยัน “สมแล้วที่ฉันเรียกกันว่านั่งมณุษย์ป่า โธ่! อีเมียหลวงแรงทั้งเอี้ย เดี่ยวแม่จะไม่ปล่อยให้เสียเสียงกลับบ้านสักสามวัน เอาให้ออกแตกตายไปเลย”

ในที่สุดภาคินกับมินรณาก็ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันที่อุทยาน

โกศวัฒน์โกศิน ซึ่งบิดามารดาของเขาได้ยกอุทยานหลังงามใจกลางเมืองให้เป็นของขวัญแต่งงานของคนทั้งคู่ เพราะท่านทั้งสองหนีชีวิตในเมืองที่วุ่นวายไปใช้ชีวิตที่นั่นปลายอย่างสงบสุขที่อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ อำเภอเล็กๆ อากาศดี แวดล้อมไปด้วยธรรมชาติ ทำให้สตรอร์เบอร์รี่กับสองคนตายาย มีบ้านพักให้นักท่องเที่ยวเพียงสามหลัง เพราะกลัวว่าถ้าจำนวนนักท่องเที่ยวมากเกินไป แปลงสตรอร์เบอร์รี่อาจได้รับความเสียหาย

เสียงฟ้าคำรามและอากาศหนาวเย็น ผสมกับเสียงฝนที่ปรปรายลงมาไม่ขาดสาย ทำให้ห้องนอนในอุทยานหลังงามที่เปิดเครื่องปรับอากาศหนาวขึ้นกว่าเดิม บรรยากาศภายนอกหอมกลิ่นไอฟน แต่บรรยากาศภายในห้องนอนกลับอบอุ่นไปด้วยกลิ่นอายรักของสองร่างที่เบียดเข้าหากัน

การอยู่ร่วมห้องนอนเดียวกัน บนเตียงนอนเดียวกัน ทำให้มินรณารู้สึกอบอุ่นใจ เธออยู่ในชุดนอนสายเดี่ยวสีหวาน ส่วนอีกคนอยู่ในชุดนอนลายทางฟ้าสลับขาว ใบหน้าคมจับจ้องหนึ่งไปที่ใบหน้าหวาน ก่อนจะไล่สำรวจไปทั่วเรือนร่างงดงาม

ริมฝีปากหยักขยับขึ้น “เคตใจที่เรามีกันและได้เห็นหน้ากันทุกวัน เหมีความสุขจังมัน” พุดจบภาคินก็ประทับจูมพิตร้อนปนหวานบดเบียดลงไปที่ก้นปากลุ่มละมุน มินรณาสบตาคุณแล้วรู้สึกสะท้านอายจน

แก้มแดงระเรื่อเห็นเลือดฝาด แขนเรียวยาวเลื่อนไปโอบคอเขาเอาไว้ สบตากันแน่นิ่ง สัมผัสได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าวของกันและกัน

“เคล็ญญูว่าจะรักและถนอมมีน จะดูแลมีนให้ดีที่สุดเท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งจะทำได้ เคยไม่เคยให้ของขวัญอะไรมีนเลย อยากจะได้อะไรครับ”

มีนรญาทำหน้าคิดหนัก “มีสิ่งเดียวที่มีนจะขอ แต่ไม่รู้ว่าจะจะให้ มีนได้หรือเปล่า”

ภาคินมุ่นคิ้วด้วยความแปลกใจ “มีนจะขออะไรเหรอครับ” อะไรที่เธออยากได้ พรุ่งนี้เธอจะได้เป็นเจ้าของมัน

ลุ่มเสียงนั้นซนอาย ก่อนจะเอ่ยถามออกไป “อย่างอื่นมีนมีครบหมดแล้ว ขอแค่เคยอย่ามีเมียน้อยนะคะ ขอแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว ทำให้ได้ไหม”

ภาคินไม่ตอบ ไม่ใช่ว่าไม่มั่นใจ ในเมื่อเขามีคำตอบให้ตัวเองไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่ไม่อยากให้สัญญาแบบบังคับ เพราะเขาไม่เคยคิดจะนอกใจมีนรญา

ชายหนุ่มจุ่มพิตที่พวงแก้มและหน้าผากของภรรยาอย่างแผ่วเบา ก่อนจะยิ้มเล็กน้อย “เคไม่ขอสัญญา แต่อยากให้มีนดูพฤติกรรมเอาเอง”

ก่อนที่จะคบหาดูใจกัน มีนรญาจะได้ยินเรื่องความเป็นเพลย์บอยของเขามาก แต่เมื่อได้คบหากัน จนกระทั่งแต่งงานกัน เธอไม่เคยต้องเสียน้ำตาให้เขาสักครั้ง

น้ำเสียงหวานเอื่อยขึ้นเบาๆ ได้ผ้าห่มนวมที่ห่มคลุมร่างกาย “มีนเชื่อคะเค มีนรักเคนะคะ”

“เคก็รักมีน มีนกับแม่คือผู้หญิงสองคนในโลกที่เครักมากที่สุด และพร้อมจะตายแทนได้ จำเอาไว้มีนรญา”

มีนรญาสัมผัสได้ถึงความรักความอบอุ่นที่เขาหิวยืนยันให้ จากนั้นก๊ลิบปากก็เริ่มรุกรานริมฝีปากอิม ตามด้วยลิ้นสากที่กวาดต้อนความหวานอย่างชำนาญ ดูดความชุ่มฉ่ำในโพรงปากจนแทบไม่เหลือสักหยาดหยด ก่อนที่เขาจะโน้มกายเคลื่อนขึ้นทาบับเรือนร่างหอมกรุ่น

และไล่ความหนาวเย็นของคืนฝนพรำไปด้วยร่างกายอันแสนอบอุ่น...

มีนรญาตื่นขึ้นมาในตอนเช้าเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ ในขณะที่ผู้เป็นสามียังนอนหลับสนิทยอย่างเป็นสุข เจ้าของใบหน้าที่หล่อคมที่ตอนนี้ไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ มีผ้าห่มปิดเอาไว้ต่ำกว่าใต้สะดืออย่างหมั่นหม่อม ทำให้หญิงสาวซึ่งเพิ่งจะผ่านเกมรักร้อนแรงมาหมาดๆ ยิ้มเขิน จนไม่ทันเห็นว่าใครบางคนลืมหูลืมตาขึ้นมองก่อนหน้าแล้ว นัยน์ตาคมเป็นประกายมองแผ่นหลังขาวเนียนของภรรยา ซึ่งเมื่อคืนทำให้เขามีความสุข ชุ่มชื้นหัวใจ

แม้จะเคยลองลืมหิมรสนสตรีมานาน แต่ก็ไม่มีความทำให้สุขใจได้เท่าเธอ แขนแข็งแรงสอดมาที่เอวบางคอด ก่อนจะตัวร่างบางให้ลืมหูลืมตาลงนอน

“อู๊ย” มีนรญาตกใจร้องเสียงหลง

ภาคินหัวเราะอย่างสะใจราวกับเสียกำลังจะได้ชิมเนื้อนางสาวอีกครั้ง “เสร็จเคเน่ ที่รักจ๋า” เขาตัวดัดผ้าห่มนุ่มเนื้อดีสีขาวขึ้นคลุมทับร่างของเขาและภรรยา จากนั้นทุกสิ่งก็ดำเนินไปตามกระบวนการธรรมชาติของหญิงชายที่กำลังตกอยู่ในห้วงรักอันสูงส่งอมที่หวานหอมเกินจะบรรยาย

เมื่อเขาพาเธอทะยานขึ้นไปเคาะประตูสวรรค์พร้อมกันและกลับลงมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง มือหนาใหญ่หยาบชุดนอนของมีนรญาขึ้นมาจากข้างเตียง และบรรจงสวมใส่ให้ภรรยาพลาสสบตานิ่ง

“มีนจะเป็นผู้หญิงคนเดียวที่เคยอดเสื้อผ้าออกให้ด้วยตัวเอง และเก็บมันมาใส่คืนให้”

